

Kürt ulusunun hakları faşizm ve uşağı olduğu emperyalist haydutlar tarafından bir kez daha Kürtlere rağmen pazarlık konusu, bağlı ve bağımlı ulus statüsünün devam ettirilmesine dönüktür.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

12 HAZİRAN- 26 HAZİRAN 2024 • SAYI: 163 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

MEŞA AZADÎ

16

ROJAVA'DA ERTELENEN SEÇİMLER

11 Haziran'da yapılması planlanan Rojava seçimleri şimdilik ağustos ayına ertelendi. Bu 2 aylık süreçte Esad yönetimiyle özerk yönetimin diyalog süreci, ABD'nin TC ile ilişkileri belirleyici olacaktır. TC devletinin Irak Kürdistanı'nda Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük imha ve işgal saldırıları devam ederken derinleşen ekonomik krizde böylesi bir "tampon bölge" iddiasının hayal mi gerçek mi olduğunu göreceğiz.

DÜNYA

21

DÜNYA SAVAŞI TEHDİDİNE KARŞI EMPERYALİZMİN KORKUSUNU BÜYÜTELİM!

Ekonomik ve siyasi olarak krizin aşılamayacak kadar derinleşmesi, birçok ülkede isyan ve ayaklanmaların baş gösterdiği, bölgesel savaş ve işgallerin on binlerce insanın hayatına mal olduğu bir süreçte ezilen halklarda biriken öfkenin patlaması, dipten gelen dalganın yüzeye çıkarak esas düşmanına yönelmesi emperyalizm en büyük korkusudur.

SAYFA 12-13-14-15

KOLEKTİF DOĞRULTU

Demokrasi Düşmanlarına Karşı
Anti Emperyalist Lig'in Tutarlı Çizgisindeyiz

Partizan: Hiçbir Güç Halkın Örgütlü İradesinden Üstün Değildir

Partizan'ın Hakkari halkının irade gaspına karşı "Hiçbir Güç Halkın Örgütlü İradesinden Üstün Değildir" başlıklı açıklamasının tamamı şu şekilde:

"Halkın tamamen sınırlı 'seçme ve seçilme hakkı'na dahi saldırmaktan çekinmeyen devlet bu kez de hem fırsat yarattı hem de yarattığı fırsatı kullandı. 'Yumuşama', 'normalleşme' adı altında girilen süreçte de halkın iradesinin çiğnenmesi bir normal olarak devam ediyor. Halkın çıkarlarıyla tam kavgalı olanlar faşizmden başka bir seçeneğe sahip değiller. Güçsüzler ve bu nedenle sorunları güçle çözmeye mecburlar.

"Colemêrg (Hakkari) Belediyesi Eş Başkanı Mehmet Sıddık Akış gözaltına alındıktan hemen sonra Belediye Başkan Vekilliği'ne geçici denerek Hakkari Valisi atandı. Kürt halkı için valilik halkın iradesinin bastırılması, ezilmesi, inkâr edilmesinden başka bir şey değildir. Bu uygulama devletin halka faşizmi reva görmeye devam edeceğini göstermektedir. Egemenlerin halkın eğilimlerine, kararlarına

saygı gösterdiği koşullar bunların kendi çıkarlarıyla görece uyumlu olduğu durumlarından ibarettir. Örgütlü bir halkın tercihi onlar için ya kabul edilemezdir ya da zayıflatılıp çökertilmek üzere düşmanlaştırılır. Özellikle Kürt ulusunun yaşadığı illerdeki seçme ve seçilme hakkına yaklaşımlar bunun açık göstergesidir. 7 Haziran seçimlerindeki saldırı da özü itibarıyla böyleydi ve kuşkusuz daha korkunçtu. Bu saldırılar göstermektedir ki koşulları belirleyenler egemenler olduğu sürece özgür irade darbe yemeye devam edecektir. Halkın iradesi elbette daha güçlü olmalıdır. Seçme ve seçilme hakkına sahip olmak yetmez, daha güçlü olmak zorundayız. Daha örgütlü, kazanımlarını korumakta daha ısrarlı... Faşizmin saldırıları ancak örgütlü ve dirayetli halkın ısrarlı mücadelesiyle alt edilecektir. Örgütlü bir halk olarak iradesi gasbedilen Hakkari halkı bu saldırıya sessiz kalmayacaktır. Hakkari halkının iradesine yapılan saldırı tüm halkın iradesine yöneliktir. Özgürlük her saldırıya karşı mücadele edilerek kazanılacaktır. Hak gaspına karşı örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim, yayalım..."

Ecevit Piroğlu açlık grevine devam ediyor

Sırbistan'da üç yıldır tutsak olan devrimci Ecevit Piroğlu açlık grevinin 107. gününde (28 Mayıs 2024 Salı günü) hastaneye kaldırılmıştı. Ecevit Piroğlu kamuoyuna gönderdiği sesli mesajında hastaneye sevk edilirken yaşadığı hukuksuzlukları ve kendisine yönelik zorla müdahale edilme kaygısı taşıdığını aktardı.

Ecevit Piroğlu açlık grevinin 107. gününe kadar geri gönderme merkezinden belirli aralıklarla götürüldüğü sağlık kontrollerinde ve şu an tutulduğu hastanede anadilinde tercüman bulunduğunu ifade etti. Salı günü sabahı ilk götürüldüğü sağlık kontrolünde hakkında tutulan raporda "Hastanede yatmayı kabul etmiyor" ifadesi eklenmediğini avukatları aracılığıyla ortaya çıktığını söyledi.

47 kiloya düşen Piroğlu'nun açlık grevinin geldiği aşamada, hareket kabiliyetini yitirdiğini, tek başına günlük yaşamsal faaliyetlerini sürdüremediğini ve kampta hiçbir acil müdahale imkânının bulunmadığı gerekçesiyle hastaneye sevk edilme talebi avukatları tarafından yapılmıştı. Piroğlu sağlık kontrollerinde "Açlık grevine

devam ediyorum ve zorla müdahale istemiyorum" ifadesi dışında başka bir diyalog yaşanmadığını aktardı.

Piroğlu aynı gün öğlen saatlerinde kamp memurlarının yeniden başka bir kontrole götürüyorlar diye kendisini araca bindirdiklerini ve götürüldüğü hastanede yatış yaptırıldığını ifade etti. Bu aşamada ne kendisine ne avukatlarına ne de ailesine doğru bir bilgilendirme yapıldığını belirtti. Kamptan götürülme sırasında avukatıyla telefon hakkını kullanamadığını, eşyalarını ve günlük kullanması gereken ilaçların kendisine verilmediğini söyledi.

Piroğlu Belgrad dışında bir yere götürüldüğünü, kendisine veya temsilcilerine nereye götürüldüğü hakkında bilgilendirme yapılmadığını ekledi.

Yusuf Rencüzoğulları tahliye edildi

1 Mayıs tutsaklarından Yusuf Rencüzoğulları Marmara (Silivri) Kapalı Hapishanesinden tahliye edildi.

Grup İsyan Ateşi üyesi ve Partizan okuru tutsak Yusuf Rencüzoğulları hakkında tutukluluk incelemesi sonucu tahliye kararı verildi.

1 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamaları taşıdıkları ve 1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek istedikleri için 17 Partizan okuru gözaltına alınmış ve 4 günlük gözaltının ardından 17 Partizan okurunun tamamı savcılık tarafından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilmişti. Ardından 6'sı tutuklanmıştı.

4 Mayıs'tan beri tutsak olan Yusuf Rencüzoğulları 4 Haziran'da tahliye edildi.

Grup İsyan Ateşi'ne Newroz soruşturması

2024 Tekirdağ Newroz'unda sahne alan Grup İsyan Ateşi'ne soruşturma başlatıldı.

Grup İsyan Ateşi üyeleri hakkında Tekirdağ Newroz'unda söyledikleri parçalar ve yapılan konuşmalar nedeniyle "örgüt propagandası yapmak"tan soruşturma başlatıldı. "Beritan" ve "İsyan Ateşi" parçaları başta olmak üzere söylenen tüm parçalar soruşturmaya suç unsuru olarak sunuldu.

Grup üyeleri polis tarafından aranarak ifade vermeye çağırıldı. Yedi kişinin soruşturmaya dahil edildiği öğrenildi.

Grup İsyan Ateşi sanal medya hesabından ilgili soruşturmaya dair

açıklama yaptı. Grup İsyan Ateşi şu ifadeleri kullandı:

"2024 Tekirdağ Newroz'unda yer aldığımız sahnede söylediğimiz parçalar ve konuşmalar sebep gösterilerek 'örgüt propagandası yapmak'la suçlanıyoruz.

"Devrimci müziğimizi haykırdığımız her alanda baskı ve saldırılarla karşılaşmaya devam ediyoruz. Bu baskı ve saldırıların devrimci müziğimizi geniş halk kitleleriyle buluşturmamıza engel olamayacağını Newroz'un coşkusuyla ezgilerimizi yüzlerle, binlerle haykırdığımızda da gördük. Devrimci Sanat Yargılanamaz! Yaşasın Devrimci Sanat Mücadelemiz!"

POLİTİK GÜNDEM

KÜRT ULUSAL HAKLARI FAŞİZMİN VE EMPERYALİZMİN PAZARLIK KONUSU DEĞİLDİR!

Faşist TC, kuruluşunu Lozan'da emperyalistlerle pazarlık masasında sürdürürken Kürt ulusunu inkara dayandıran bir çizgiyi de örgütleyerek gerçekleştirdi. İbrahim Kaypakkaya yoldaş Kürtlerin varlığını kabul ederek Türk hâkim sınıflarının yapmak istediğini çok sarıh bir şekilde izah etmiştir: "İnönü'nün Lozan'da Kürtlerin de temsilcisi olduğunu iddia etmesi de Kürt milletinin Kendi Kaderini Tayin Hakkına açıkça bir saldırdır. Kürt milletinin kaderini dışarıdan tayin etme alçaklığıdır. Kürt milletinin oturduğu bölgeyi Türkiye sınırlarına yani Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının hakimiyet alanına, emperyalistlerle pazarlık yaparak dahil etme kurnazlığıdır! Ve Türk milliyetçiliğinin en azgın bir biçimde tezahür etmesidir." Kemalist Cumhuriyet temellerini atarken Emperyalistlerle birlikte, Kürt milletinin Kendi Kaderini Tayin Hakkını (KKTH) çiğneyerek, Kürt milletinin kendi eğilimini ve isteğini hiçe sayarak sınırları pazarlıkla tespit ettiler. Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladılar. Daha sonraki tarihsel seyrinde ise Kürt ulusunu katliamlardan geçirdiler, hak taleplerini yok saydılar. Kadın, çocuk demeksizin ağır bir inkâr, asimilasyon ve yok sayma siyaseti izlediler. Şark ıslahat planları, inkara dayanan tarih tezleri ile Kürtlerin varlığını yok saydılar. Kürt ulusuna yönelik, durmaksızın hayata geçen katliamlar, diline ve kültürüne yönelik yasaklar, sembollerine ve bayramlarına yönelik ağır baskı ile devam eden faşist saldırganlık kesintiye uğramadı. Kürt Ulusal Mücadelesinin 1984'te gerilla savaşı ve bir bütün "kurtuluş programıyla" başlattığı mücadele faşizmin Kürt kabusunu sadece büyüttü. Ancak asla Kürt düşmanlığını ve Kürt ulusunun KKTH'sini çiğnemekten Türk egemenlerini geri durdurmadı.

Büyük bedeller ödeyerek süren Kürt Ulusal Mücadelesini bastıramayan, yok edemeyen Türk hâkim sınıfları geline nokta tıpkı Lozan'da olduğu gibi Kürtlerin varlığını kabul ederek Kürt ulusunun temel siyasal haklarını çiğneme yoluna geri döndü. Artık Kürt'ün var olduğunu kabul ederek katliamlarını hayata geçiriyor, haklarını çiğniyor. Kürt varlığını, Kürt'ün siyaset yapma hakkını, kültürünü ve dilini ya-

şatma olanağını bir tek şarta bağlıyor: KKTH'yi asla aklından geçirmeme. Lozan'da emperyalistlerle yapılan pazarlık sonucu Kürdistan'ın dört parçada Türk, Arap ve Fars egemenliği altında oluşmuş statünün katiyen bozulmaması siyasetini temel eksen, bir varoluş sorunu olarak görüyor. Orta Doğu'da dağılan, dağılmaya yüz tutan verili sistemin Kürt ulusunu lehine her bir parçada oluşan politik imkanları dağıtmaya, bozmaya ve mümkünse yok etmeye odaklanan bütünlüklü bir saldırganlık çizgisi söz konusu. Tıpkı Lozan'da Kemalistlerin "genç cumhuriyetinin" bir yüzyıl süren emellerini şimdi ikinci yüzyılda Tayyip Erdoğan liderliğinde hayata geçirmeye çalışıyor. Yine uşağı oldukları emperyalistlerle pazarlık içinde bu siyaseti izliyor. Sadece bir fark söz konusu. O da faşizmin, dağılmaya yüz tutan Orta Doğu statüsünde siyasal egemenlik sınırlarını genişleterek bunu hayata geçirme yönelimi içinde olmasıdır. Bu eksende Irak Kürdistanı'nda, Suriye Kürdistanı'nda (Rojava) işgal, ilhak ve askeri saldırganlıkla oluşan Kürt ulusal haklarına düşmanca göz diyor. Özelikle Türk hâkim sınıfları, Rojava'da bir Kürt devleti kâbusu ile yaşıyor.

Kuruluş temelleri hiçbir hukuki, siyasi meşruiyete dayanmayan TC Kürt Ulusal Mücadelesinin kazanımları ile varoluşsal krizlere sürüklenmektedir. Legal Kürt siyasetine hiçbir alan bırakmama, hiçbir kürsüyü kullandırmama, demokratik ulusal hakların kırıntılar düzeyinde dahi bir bilinç oluşturmaması için faşist devletin tüm mekanizmalarını devreye sokmaktadır. Seçilmiş vekilleri yargılamak, hapse atmak, belediyelere kayyım atamak, HDP-DEM parti emekçilerine günlük operasyonlarla gözaltı yapmak, tutuklamak, kazanılmış haklarını korumaya dair tepkileri polis copu ve gerektiğinde bir an dahi düşünmek-sizin katliamlarla bastırmak bir rutin haline gelmiştir. Faşizm, Kürtler lehine olacak her türlü demokratik, meşru kazanımlara kırmızı görmüş boğa gibi yaklaşmaktadır. Kürt ulusal kazanımları ve Kürt ulusal hakları emperyalistlerle kurdukları masada alçakça saldırılarının, yok saymalarının, sınırlamalarının pazarlık konusu durumundadır.

31 Mart yerel seçimleri ekonomik ve siyasi kriz içinde olan sistemin, gerici

klıklar arasındaki mücadelede bir güç değişimi eğilimini ortaya çıkardı. Bu durum hiç kuşkusuz AKP-MHP blokunu devletin direksiyonunda kalma, daha fazla güç kaybetmemek için CHP'yi daha fazla gözetme, daha farklı ilişki biçimleri sürdürmeye itelemiştir. Bu bir tercih değil çıkarlarına bağlı olarak gelişen bir durumdur. Bu bağlamda CHP ile AKP-MHP blokunun mücadelesi "müzakere ve çatışma" denklemi içerisinde daha fazla şekillenmektedir. Bu durum AKP-MHP blokunu, pervasız saldırılarına zorunlu bir biçim vermeye itmektedir. Bu denklem hiç kuşkusuz kitlelerin sorunları, hakları karşısında da bir başka konumlanış içinde olmasına zemin sumaktadır. 31 Mart yerel seçimleri faşist klıkların "demokratik olgunluk, tahammül ve şöleni" söylemi altında Van'da DEM Parti'nin kazandığı seçimin gasbetmesine dönüşmüştür. Yaygın tepki ve Kürt halkının birikmiş öfkesiyle başlattığı serhildan bu saldırıyı püskürtmüştür. 3 Haziran'da ise Tayyip Erdoğan'ın "kanunun değil, hukukun konuştuğu" diye tanımladığı klasik bir kayyım saldırısı başlatılmıştır. Hakkari'de Belediye Eş Başkanı Mehmet Sıddık Akkuş, İçişleri Bakanı tarafından görevden alınmış ve Hakkari Valisi, kayyım olarak Hakkari Belediye Başkanlığı Vekilliği'ne atanmıştır. 2014'de açılmış dava, 4 Haziran'da "kanuna değil hukuka dayanan" mahkeme tarafından sonuçlandırılmış, Mehmet Sıddık Akkuş'a adeta ceza yağdırılmıştır.

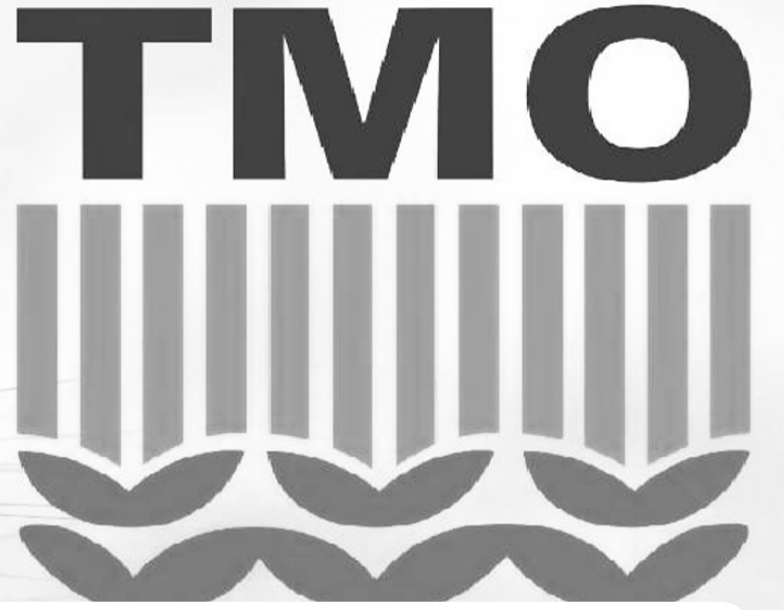
Hakkari'deki kayyım saldırısı faşizmin Rojava seçimlerini de kapsayan bütünlüklü yaklaşımının bir parçasıdır. Rojava'da gerçekleşecek seçimleri hedefine koyan faşist diktatörlük ABD emperyalizmi ile pazarlıklara girerek seçimin yapılmasını Rojava'ya askeri saldırı gerekçesi olarak tanımlamıştır. Sorunu bir "milli güvenlik sorunu" olarak tanımlayan faşizm, Kürt ulusunun hangi parçada olursa olsun bir statüye işaret edecek, Kürtlere yeni bir meşruiyet zemini sağlayacak gelişmelere ve tercih yapma imkanına düşmanlık beslemektedir. Rojava seçimlerine yönelen düşmanlığı, hiç kuşkusuz orada kurulacak sandıkların çıkaracağı sonuçlara ve onun oluşturacağı yeni imkanlara yöneliktir. Zira kurulacak sandıkların "teröristan" olarak tanımladığı Rojava statüsüne "demokratik temelde" indirilecek bir darbe olarak görülme-

sinden kaynaklıdır. Bu bağlamda ABD ile Kürt ulusunun haklarına yönelik pazarlıklar, Kürtlere yoğun tehditler eşliğinde önce mayısta, sonra da 11 Haziran'da seçimleri iki defa erteletmeyi başarmıştır. Kuşkusuz Kürt ulusunun iradesi, hakları ve KKTH sandıklara asla sığdırılmaz. Ulusal hakların ve özgürlüklerin kurucu ögesi asla sandıklar değildir. Ancak Rojava seçimleri Kürt ulusunun kazanımlarının bu yolla tescil edilmesini içermesi anlamıyla önemlidir. Faşizmin düşmanlaştırdığı şey tam da kitlelere sunulan ve dünya kamuoyu önünde gerçekleşecek bu tescillenme durumudur. Bunun oluşmuş dengeye demokratik zeminde güç kazandırmak olarak kavrandığı açıktır.

Hakkari'deki kayyım saldırısı, tam da bu bağlamda okunmalıdır. Van kayyımında itiraz anonslarını yüksek perdeden duyuran CHP'nin Hakkari'ye kayyım atamasında aldığı konumlanış "devletin alî çıkarları"na oldukça uyumlu görünmektedir. Faşist diktatörlüğün Kürt ulusunun ne biçimde olursa olsun gerçekleşen iradesini yok sayan, onu çiğneyen, yok etmeye odaklı tutumunun birer parçasıdır Rojava seçimleri ve Hakkari kayyım ataması. Faşist diktatörlüğün emperyalistlerle pazarlık masasında Kürtlerin temel hakları ana konudur. Yapmaya çalıştığı şey Kürt ulusunun statüye, demokratik hak ve kazanıma işaret eden her türlü hakkını egemen ulus şovenizmiyle etmek, çiğnemek ve aşağılık bir şekilde gasp etmek şeklindedir.

Kürt ulusunun hakları faşizm ve uşağı olduğu emperyalist haydutlar tarafından bir kez daha Kürtlere rağmen pazarlık konusu, bağlı ve bağımlı ulus statüsünün devam ettirilmesine dönüktür. Lozan'la birlikte Kürt ulusunun çiğnenen KKTH aynı şekilde yine benzer bir yolla, farklı tarihsel şartlarda ve güç dengeleri içinde gerçekleştirilmek istenmektedir. Kürt ulusunun özgürlük ve hak talebini savunalım. Faşizmin Kürt ulusunun köleliğini sürdürmeye dair saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltelim. Kayyım ve Kürt düşmanlığına dayanan Türk şovenizmini ve faşist diktatörlüğü devrim mücadelemizle alt edelim. Kürt ulusunun kayıtsız şart-sız tam hak eşitliğini Türk halkı içinde en güçlü şekilde propaganda edelim.

HASAT DÖNEMİ BAŞLADI TMO ÇİFTÇİNİN EMEĞİNİ HİÇE SAYDI

Toprak Mahsulleri Ofisi'nin hububat alım fiyatlarını açıklamasının ardından tepkiler hızla yükseldi. Üretimin maliyetlerini düşünürsek bu yılki alım fiyatları "kötü bir şaka" bile olamayacak kadar trajik! Son birkaç yıldır artan üretim maliyetleri özellikle çiftçiyi hareketsiz kıldı. Mazot, gübre, tohum vd. her şey enflasyonla birlikte artışa geçti. Tüccarlar ellerini ovuştururken çiftçiye topraktan kalan sadece taşı...

1 YILDA 1 LİRA

Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) bu yıl açıkladığı hububat fiyatlarında geçtiğimiz yıla göre sadece 1 lira artış yaptı. 8 lira 25 kuruş olan ekmeklik buğdayın fiyatı 9 lira 25 kuruş, 7 lira olan arpanın fiyatı ise 7 lira 25 kuruş oldu. Yapılan artışlar yüzde 10-20'leri ancak bulurken enflasyonun yüzde 75 olması "Nerede yaşıyorsunuz?" sorusunu akla getiriyor. Yaşamın her alanında zamlar her gün yaşanırken tarımsal üretimin maliyetlerini düşünmeden edemiyoruz. Toprağı ekecek traktörün, traktör için mazotun, tohumun, gübrenin maliyetleri geçen yıl ile aynı mı? 1 gün sonrasını öngöremeyen çiftçiye sunulan fiyatlar adeta üretmeyin dedirtecek düzeye ulaştı. Büyük tarım çiftliklerinin ve üreticilerin zaten ambargo kurduğu serbest piyasada küçük ve orta üretim yapan çiftçilere kırıntılar kaldı. Öyle ki bunu da kendine dert edinen devlet, kırıntıları da toplamak istiyor! TMO'nun buğday ve arpa alımlarında

kota belirlediği biliniyor. Geçtiğimiz yıldan hatırlayalım, randevu krizi ve kota sorunundan kaynaklı çiftçi üretiminin ancak bir kısmını verebildi. Yetersiz kalan TMO siloları adeta çiftçiyi tüccarların vicdanına teslim etti. Bunun sonucunda ise bazı bölgelerde tüccarlar buğdayı çiftçiden 4-5 lira civarında satın aldı. 1 yılda yaptığı giderleri düşünürsek ürünün elinde çürümesini istemeyen çiftçi yok pahasına buğdayı sattı. 2024 alım fiyatlarının ardından TMO yine benzerini yapıyor!

VERİME GÖRE DEĞİL, KÂRA GÖRE HESAP

Açıklanan fiyatları göz önünde bulundurursak hesaplamaların üretim koşullarına göre değil, kâra göre hesaplandığı ortaya çıkıyor. Maliyet hesaplamaları yapılırken hangi durumlar dikkate alınıyor merak konusu. İklim, ekonomi, ulaşım gibi etmenlerin göz ardı edildiği bariz. Açıklanan alım fiyatları kuru tarım mı yoksa sulu tarım alanlarına göre mi yapıldı? Hesaplama kıyı bölgeleri mi temel alındı? Bölgenin ekonomik koşulları dikkate alındı mı? TMO siloları yeteri kadar var mı? Tüccarların çiftçi üzerindeki baskısı nasıl? Bu soruların her biri çiftçiler için önemli. Soruları açmaya çalışalım. Kuru tarım ve sulu tarım arasındaki gider maliyetleri dikkate değer bir konu. Kuru tarımın yapıldığı bölgelerde buğday ve arpanın ihtiyacı olan suyu karşılamak için çiftçi ya yağmuru bekleyecek ya da sulama yapması gerekecek. Geçtiğimiz yıldan da hatırladığımız kuraklık sorunu hâlâ

devam ediyor. Hal böyleyken çiftçi sulama yapmaya mecbur. Sulama için gerekli baş harcama yakıt. Malum yakıt fiyatları her gün artıyor. Geçtiğimiz yıl litresi 22,61 lira olan mazotun, şu an ki fiyatı ortalama 40 lira! Neredeyse 2 kat artmış durumda. Bu da kurak tarım yapan bölgelerde alınacak verimin ne olacağını düşündürüyor. 200 kg verim alan kuru tarım alanlarında maliyetler 14 liraya kadar çıkıyor. Açıklanan alım fiyatı 9 lira! Verim ortalamasına göre genel bir hesaplama yaptığımızda ise önümüze çıkan en düşük maliyet 12,5 lira. Bu da sulu tarımın yapıldığı kıyı bölgelerinin hesaplamalarda temel alındığı gösteriyor. Diğer sorumuz benzer bir sorunu içeriyor. Ekonomik koşullar üretimi etkilemektedir. Görece üretim gereksinimlerine ulaşımında daha kolay olan bölgeler ile zor olan bölgeler arasında farklılıklar açığa çıkıyor. Üretim araçlarına ulaşım maalesef her bölgede aynı koşullarda değil. Bir yerde hasat için biçerdöverler kullanılıyor, bir yerde patos! Bir yerde toprağı işlemek için pulluk kullanılıyor, bir yerde hâlâ kara saban! İki farklı uçlarda yapılan üretim, ulaşılabilen araçlar düşünüldüğünde verim düzeyi aynı olabilir mi? Tabii ki hayır...

Gelelim çiftçinin başına giyotini indiren TMO'ya ve onun silolarına... TMO'nun Türkiye'de toplam lisanslı depo sayısı: 168. Yeterli mi? Bu soruyu çiftçiye yöneltmemiz gerekiyor. Fakat geçen yılki yaşanan randevu krizinden bu soruya kolay cevap verebiliriz. Yeterli değil. TMO'dan alınamayan randevular,

oluşan sıralar, verilemeyen ürünleri hatırlıyoruz. Ayrıca tüm bu sorunların yanında kota konusu da var. Silolardaki kota sorunu, hasadın elinde kalmasına neden oluyor. Bu da avını bekleyen tüccarları ortaya çıkarıyor. Çiftçilerden daha düşük fiyata ürünü alan tüccarlar daha yüksek kârlara ürünü satıyor. Sonuç: çiftçinin ürünü hiç oluyor!

Yeni bir hasat döneminin başlamasıyla aynı sorunlar bir kez daha yaşanmaya devam ediyor. Çiftçinin üzerindeki vampirler gün yüzüne çıkıyor. Her hasat döneminin sonunda ortaya çıkan bakanlar "iyi bir rekolte elde ettik, verim arttı" diyerek tüm bu sorunları görmezden geliyor. Bu yıl da benzer açıklamaları göreceğiz. Konya Ticaret Borsası (KTB) Başkanı Hüseyin Çevik alım fiyatlarını "memnuniyetle" karşıladığını hemen açıkladı. Çevik'e göre "piyasa beklentileriyle uyumlu" bir açıklama(!) Çevik gibiler hasat döneminde ortaya çıkıyor. Kuşkusuz beklentilerle uyumludur. Çünkü tüccarların, büyük çiftlik sahiplerinin piyasa beklentisi yoktur. Ne kadar düşük o kadar iyidir. Çiftçinin zor bela ürettiğine de çökecek olanlar için beklenti pek makuldür! Yıllardır çiftçilerin üzerinde bir yük olanlara karşı çiftçinin mücadelesi daha önemli bir noktaya ulaşmıştır. Toprağına, ürettiğine sahip çıkmak için bir arada mücadele gereklidir. Ne TMO ne tüccar ne de bu sistem çiftçiye bir şey sunacaktır. Ürettiğini ancak kendi elleriyle kazanabilir...

Asgari ücretli ve emeklilerin gözü ikinci zam tartışmalarında

İçinde olduğumuz ekonomik koşullar hem işçiler hem de memurlar için zorluklar getiriyor. Dolayısıyla asgari ücret konusuna ve asgari ücreti dahi alamayan emeklilere değinmeden geçemeyiz. Ülkemizin asgari ücret gibi bir sorunu varken asgari ücreti belirleyen TÜİK'in açıklık sınırı verilerinde gerçeği yansıtmadığı herkesin bilgisi dahilinde. TÜİK verilerini hesaplarken kullandığı sepeti uzun zamandır açıklamayı bıraktı. DİSK'in bunu şikâyet etmesi hatta "haklı" çıkması bile TÜİK'in sepetini açıklamaya yetmedi.

SINIRI AŞAMAYAN AÇLIK

Asgari ücrete dair beklentilerin artması kaçınılmaz bir durum. İktidarın "enflasyonu indireceğiz" söylemleri her defasında tekrarlanıyor. Fakat bu palavralar devam ederken yaşam koşulları zorlaşmaya devam ediyor. Temel gereksinimlere gelen zamlar bunun en çarpıcı örneği. Birleşik Kamu İş Konfederasyonu'nun verilerine göre Türkiye'de açlık sınırı 19 bin 926 liraya, yoksulluk sınırıysa 59 bin 353 liraya çıktı. Türkiye'de dört kişilik bir ailenin

sağlıklı beslenebilmesi için gerekli asgari harcama tutarı açlık sınırı olarak kabul ediliyor. Yoksulluk sınırıysa eğitim, sağlık, barınma, eğlence, ısınma, ulaşım gibi giderlerle birlikte bir ailenin yapması gereken harcama tutarı. Bu koşullarda 17 bin 2 lira asgari ücretle geçinmeye çalışan milyonlar her geçen gün daha da zorlanıyor. Asgari ücret konusunda değinilmesi gereken bir diğer sorun, asgari ücretin, adından tamamen uzaklaşmış bir gerçekliğe sahiptir. Asgari, yani en düşük ücret, ülke sınırları içerisinde bir işçiye verilebilecek en düşük ücreti tanımlamakta.

Ancak Türkiye özgülünde çalışanların büyük bir kısmı asgari ücret seviyesinde ücret aldığı için aslında en düşük ücretin, ülkedeki ortalama ücret olduğu ortaya çıkıyor. Dahası asgari ücretin altında ücret alan kayıt dışı işçilerin, çalışma izni olmayan, geçici-koruma statüsündeki göçmen işçilerin ve asgari ücretin biraz üstünde ücret alanların eklenmesiyle neredeyse sabit ücretli çalışanların tamamı, bu ücret seviyesine mahkûm durumda.

Asgari ücret son olarak 2023 yılının Aralık ayında yapılan görüşmelerin

ardından yüzde 49 artırılarak 17 bin 2 liraya yükseltildi. Ara zam tartışmaları devam ederken Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan AKP TBMM Grup Toplantısı öncesinde ekonomi güzellemleri yaparak: "Aralık ayındaki düşüncemiz neyse aynı şekilde devam ediyor. Enflasyonla ilgili verilerimiz oldukça güzel geliyor. Hiçbir ara zam gündemimizde yok" vurgusu yaptı. Buradan yola çıkarak, 2022 ve 2023 yıllarında yapılan ara zammın işçi ve emekçilerin çıkarına değil seçimlerin çıkarına olduğunu en çıplak haliyle görüyoruz.

Adı ister patron isterse sendika olsun, işçi sınıfının kendi denetimi, kendi inisiyatifi olmaksızın verdiği her "rıza", yoksullaşma ve sefalet dışında bir şey getirmiyor. İşçi sınıfının öz gücüne dayanarak ayağa kalkmaktan, üretimden gelen gücünü kullanmaktan başka yolu yok. Son olarak, işçilerin ve asgari ücretin dahi çok görüldüğü emeklilerin verilen asgari sadakaya değil öz gücüne dayanmaya olan ihtiyacı dünden daha fazla hissedilmektedir.

Özel sektör öğretmenlerinin eylemleri sürüyor

Özel sektörde çalışmak zorunda kalan öğretmenlerin taban maaş ve özlük hakları için mücadelesi kararlılıkla sürüyor.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, TBMM önünde taban maaş ve güvenceli çalışma talepleri için "Eğitim Nöbeti"ne devam ediyor. Öğretmenlerin eğitim nöbeti, 26 Mayıs'ta Ankara'daki sert polis müdahalesinin ardından çeşitli kentlere yayıldı. Özel sektör öğretmenleri, kamudaki öğretmenlerle aynı maaş almalarını güvence altına alan "taban maaş" düzenlemesinin geri gelmesini talep ediyor.

Özel okullardaki öğrencilerin yıllık eğitim, yemek, servis ya da kırtasiye ücretlerine yansıyan zamlar aynı oranda öğretmen maaşlarına yansımıyor. Ge-

çen öğrenim yılında özel okulların çoğu öğrencilerden yıllık 300 bin TL - 600 bin TL civarında eğitim ücreti alırken çoğu öğretmenin ücreti asgari ücrette kalmıştı. Bu sene ise bazı yabancı özel okulların ücreti yüzde 100'den fazla zamlanarak 1 milyon liraya dayandı. Özel okul patronları ise öğretmenlerin maaşının artabilmesi için, kamu desteğinin artması gerektiğini söylüyor.

Türkiye Özel Okullar Derneği (TÖZOK) ise özel okul öğretmenlerinin maaşının kamudaki meslektaşlarından düşük kalmasının nedenlerinin, hükümetin özel okulların eğitim ücretlerine getirdiği artış sınırı ve okullardan alınan yüksek vergiler olduğunu savunuyor.

MEB verilerine göre, 2021-2022 eğitim öğretim yılında 975 bin 698 öğretmen

resmi okullarda, 163 bin 975 öğretmen ise özel okullarda görev yaptı.

2023-2024 öğrenim yılında özel okullarda çalışan öğretmen sayısının 200 bine ulaştığı tahmin ediliyor. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'na göre, Türkiye'de özel okul öğretmenleri ortalama 17 bin - 25 bin TL maaş alıyor. Bunun dışında pek çok okul, kurs ya da dershanede asgari ücretin altında çalışan öğretmenler bulunuyor. Özel sektör öğretmenleri geçinemedikleri için ek iş yapmak zorunda kalıyor. Öğretmenler genellikle taşımacılık, inşaat sektöründe işçilik, garsonluk ya da anketörlük gibi ek işlere yöneliyor. Bazı özel okullarda haftalık 40 saatin üzerinde çalışan öğretmenler, kurs ve dershanelerde ise haftalık 60 saate varan sürelerde çalışıyor.

TÜRKİYE’NİN FOTOĞRAFI!

Türkiye’yi anlamak istiyorsak üç olayın fotoğrafına bakmakta fayda var. Birincisi, bürokrasi, yargı, mafya ilişkisini özetleyen yani bir anlamda devleti tarif eden Ayhan Bora Kaplan soruşturması; ikincisi Ülkü Ocakları’nın direkt organize ettiği ve kimi MHP yöneticilerinin de dahil olduğu dahası devletin olanaklarını kullanarak işlenen -dahli olan siyasi figürlerin açıktan korunduğu- Sinan Ateş cinayeti; üçüncüsü de halihazırda siyasette “yumuşama” tartışmalarının sürdüğü şartlarda “Kobanê Davası” üzerinden Kürt siyasetçilere yağdırılan cezalar. Diğer taraftan ise Kürt siyasetçilere hapisane kapıları sonuna kadar açılırken emekli generallerin serbest bırakılması Türkiye fotoğrafını anlamamızı kolaylaştırıyor.

İlk iki olay tepeden tırnağa çürümüş bir devlet gerçekliğine işaret ediyor. Kuşkusuz bu çürümüşlük hali ilgili devletin özünde olan bir olgu ele veriyor. Üçüncü olay ise ilgili devletin siyasal niteliğini anlamamızı kolaylaştırıyor. Kürt ulusunun inkârı bu devletin en önemli sacayaklarından, onu ayakta tutan en önemli kolonlardan biridir. Siyasal iktidar yönetme erki üzerinden süren çatışma neticesinde fırsatını bulup cezalandırdığı rakipleri için “yumuşama” tartışmalarına istinaden jest yapıp haklarında tahliye kararları verirken motivasyon kaynağı ilgili kişilerin her şeye rağmen kendilerinden olmasıdır. Ama kendilerinden olmayana cezalar yağdırarak hem siyasal iktidarı oluşturan iktidar blokunun bileşenlerini motive edip hem de yumuşama politikasının sınırını çizerek gerici, faşist blok tahkim edilmek isteniyor. İşte Türkiye fotoğrafı! Shakespeare “Danimarka krallığında çürümüş bir şeyler var” diyordu; biz de rahatlıkla Türkiye Cumhuriyeti’nde değişen bir şey yok diyebiliriz.

Gerek Ayhan Bora Kaplan soruşturması gerekse Sinan Ateş cinayeti siyasal iktidarı oluşturan blok içindeki çatışma halini ele vermesi bakımından önemli veriler sunuyor. Daha önce de dikkat çekmiştik 31 Mart seçimlerinden Cumhuriyet İttifakı çatırdayan ilişkilerle çıkmıştı. Aralarındaki çatışma karşılıklı laf atmalarla sürmüştü. İttifakın geleceğini etkileyecek açıklamalar güç

savaşını yani çatışmayı gün yüzüne çıkardı. Güç savaşı herkesin gözü önünde iki olay üzerinden sürdürülmektedir. Bu bağlamda Kaplan soruşturması ve Ateş cinayeti soruşturması AKP ile MHP arasında yaşanan huzursuzluğu diğer bir ifade ile aralarındaki çatışmanın izlerini fazlasıyla ele veriyor. Ayhan Bora Kaplan soruşturmasına Cumhuriyet İttifakı’nı oluşturan iki ana bileşenin verdiği tepkiler, tarafların yaşananlara dair yaklaşımları hakkında fikir edinmemizi sağlıyor. İlgili olayda işin ne kadarının kurmaca hangi boyutlarının gerçeği ifade ettiği çok önemli değil. Bu konu yargının zerre umurunda değil. Bizim açımızdan önemli olan müesses nizamın kendi yasalarınca bir suç halinin görmezden gelinmesi, dolaysız bir şekilde suç halini oluşturan ortamın yaratılması dahası varlığının bir ayağının da bu ilişkilere borçlu olmasıdır. Diğer bir ifadeyle suç halinin açığa çıkardığı ilişkilerin devleti tarif etmesi gerçekliği ilimimizi çekmektedir. Mafya ve çetevari örgütlenmeler sürekliliğini devletle kurdukları çıkar ilişkisi ile mümkün kılabilirler. Birbirini besleme/birbirini koruma kollama hali yani simbiyotik bir ilişki söz konusudur.

Bununla birlikte Türk devlet geleneğine uygun olarak hâkim sınıflar arası güç ilişkilerinin herkesin gözü önünde mafya hesaplaşmaları bağlamında yürütülmesi devletin niteliği, demokrasinin sınırları hakkında da hayli veri sunduğunu rahatlıkla ifade edebiliriz. Kısacası Türk devletinin fitratına uygun bir durum söz konusudur.

Yargı ilgili olayda direkt politik tavır takınarak iktidar içi ilişkilerin yeniden tesisinde görev almakta sakınca görmemektedir. Kuşkusuz bu adaletin siyasal niteliğini ifade eder. Çokça iddia edildiği gibi o herkesten/gruptan ya da iktidardan bağımsız değildir. Siyasal iktidarın bir aparatı, en kullanışlı silahlarından. İlgili soruşturmaya bakın tepeden tırnağa siyasal bir vakıa karşımıza çıkıyor. Bahçeli’nin ağzına “kalkışma” iddialarını sakız eden de Erdoğan’ın ağzına “bürokratik vesayeti” dolayan da ilgili olay üzerinden tarafların birbirini yoklaması, ayar vermesi yani güç ilişkilerini masaya yatırmasıdır. Erdoğan da Bahçeli de Yerlikaya da oynanan

bir oyun olduğundan bahsedip oyunu bozacaklarını iddia ediyorlar. Kuşkusuz ortada bir oyun var ve bu oyunun altında ilgili kişilerin güçleri bağlamında imzalarının olduğu da bir gerçek.

Söz konusu mafya olunca Süleyman Soylu’dan bahsetmemek haksızlık olur. Hatırlanacaktır Ayhan Bora Kaplan’ın gözüaltına alınması ile başlayan sürecin hemen ardından yargıda çeteleri koruyup kollayan gruplar olduğu ortaya atılmıştı. Akabinde ise Kaplan ile ilişkili olduğu belirtilen halihazırda Yargıtay üyesi olan Yüksel Kocaman’ın adı gündeme gelmişti. Kocaman ise bu operasyonu Soylu’ya dönük bir hamle olduğunu açıklamıştı. Kaplan’ın Soylu tarafından kollandığı herkesin bildiği bir sır. Bununla birlikte soruşturmanın emniyet amirlerine uzanması güvenlik bürokrasisinde yaşanan gerilimi ifade etmesi bakımından önemlidir. Soruşturmanın emniyet amirlerine uzanması tartışmaları büyütmüş Bahçeli ifşa edilen bilgilerden sonra soruşturmada darbe peydahlayıp sor duyduğu rahatsızlığı dile getirmiştir. Bu bağlamda Bahçeli’nin hedefinde Yerlikaya ve ekibi olduğu aşikâr. Hatırlanacaktır Yerlikaya göreve getirildikten sonra emniyette Soylu’nun ekibini tasfiyeye giriştiğinde de Bahçeli ses yükseltmişti. Elbette tüm bu yaşananlar kişisel sorunlara dayanmıyor. Diğer bir ifade ile tartıştığımız her isim siyasal bir temsiliyeti ifade ediyor. Bahçeli’nin hırlamaları da Soylu’nun pişkinliği de Erdoğan’ın pervasızlığı da bu bağlamda okunmalıdır. Kaplan soruşturması türedi bir çetenin bürokrasinin desteği, yargının kalkını ile kısa süre içinde nasıl da Ankara’nın göbeğinde korku saldığına iyi bir örnektir. Kaplan soruşturmasına bakın orada devleti göreceksiniz. Kurumlarıyla oradadır dahası figürleriyle dosyada adeta cirit atmaktadır. Diğer taraftan devlet şimdi Ankara’da Kaplan’a ait iş yerlerinin yani kumarhanelerin, uyuşturucu ticaretinin döndüğü mekanların işleticisi/emanetçisi olmuştur.

Kaplan soruşturması bir taraftan güç ilişkilerini, çatışmasını imlerken diğer taraftan da devleti özetlemektedir. Ateş cinayeti soruşturması da benzer güç ilişkileri bağlamında değerlendirilmedir. Ortada bir soruşturma var. Fakat

iddianameye girenlerden çok, tartışmaya konu olan şeyler iddianamenin dışında kalanlar. Ülkü Ocakları yöneticilerinden emniyete, oradan MHP’li yöneticilere uzanan ilişkiler ağı her ne kadar iddianamede yer almamışsa da kamuoyuna yansdı. Tüm bu bilgilere/belgelere yargının ilgisiz kalması kuşkusuz cinayetin siyasi ayağını soruşturmanın sınırını belirlemesinden kaynaklanıyor. Bununla birlikte cinayetin siyasi ayağının Ülkü Ocakları ve MHP’li yöneticilere kadar uzandığının ifşa edilmesi Cumhuriyet İttifakı içindeki huzursuzluğu ele vermektedir. Bürokrasi içindeki çatışma her iki olayda da rahatlıkla görülebilir. Her iki soruşturma da bir sopa işlevi görmektedir. Fakat Kaplan soruşturmasının iki tarafı varken Ateş cinayetinin muhatabı direkt MHP’dir. Bu bağlamda Kaplan soruşturmasından darbe çıkarmaya çalışan MHP’ye karşı bürokratik vesayeti işaret eden Erdoğan’ın elinde ayrıca Ateş dosyası durmaktadır. Dahası bu dosya direkt MHP’ye uzanmaktadır. Siyasal iktidarı oluşturan blok güç ilişkilerini kriminal olaylar üzerinden inşa etmektedir. Herkesin gözü önünde palazlanan bir mafya bozuntusu Ankara’nın “saygın” bir ismi olabiliyor. Ankara’nın diğer “saygın” isimleri Gökçek ve Altınok da hatırlanabilir. Kuşkusuz müesses nizamın güç ilişkilerini kriminal olaylardan hareketle kurgulaması tam da onun ruhuna uygun bir tercihtir. Çünkü bu düzen ancak bu ilişkilerin sürekliliği ile nefes alabilir. Çürümüşlük onun özünde vardır. Cumhuriyet İttifakı bu ilişkilerin pervasızca sergilenmesine olanak tanıma ayrıcalığı kazanmıştır. İlgili soruşturmalarda ilişkiler ağı deşifre olmasına rağmen yargının kayıtsız kalması devletin pervasızlığının da ölçütüdür.

Yazıya başlarken dikkat çekmiştik Türkiye’yi anlamak istiyorsak öne çıkardığımız başlıklara bakmak yeterli olacaktır. Yine yargının ve siyasetin içinde olduğu Kobanê Davasında Kürt siyasetçilere yağdırılan cezalar ortadadır. Söz konusu Kürtler olunca devlet tüm kurumlarıyla pervasızlaşıyor. İmha ve inkâr siyaseti her bir gözeneğine işlemiştir. Bu cezalandırmaları da hem inkâr siyasetinin bir parçası hem de güç ilişkilerinin yeniden kurgulanması olarak hayata geçirmektedir. İşte Türkiye’nin fotoğrafı.

Y TIPLERİNE KARŞI DEVİRİMCİ İRADE

Bir kişiyi öldürmeden, ellerini açtığı duvarlara degecek kadar bir alanda yaşatmanın, diri diri mezara koymanın karşılığıdır Y tipi hapishaneler. Yüksek güvenlikli veya F tipi hapishanelerin kapasitesinin artırılmış hali olan bu hapishane modeli, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen tutsaklar, TMK suçları ve 5275 sayılı yasanın 9-3 maddesi uyarınca “tehlikeli” statüsünde olanlar yani özü itibarıyla devrimci-yurtsever tutsakların toplumsal izolasyonu için inşa edildi.

Mimari olarak Y tiplerini F ve S tiplerinden ayıran özelliklerden biri F ve S tipi yüksek güvenlikli hapishaneler 2 katlıken Y tipleri 3 katlı olarak inşa edilerek yer altı modül sistemi olarak gerçekleştirilmektedir. 12 metre kare civarında, kapıları gardiyanların inisiyatifi dışında merkezi kontrol ile açılan, tutukluların birbiriyle temasının engellenmesinin hedeflendiği ancak daha da ötesi güneş ve havayla temasın bile olmadığı bir tecrit yöntemi Y tipi hapishaneler. Özüyle de hapsettikleri siyasi tutsakların tüm yaşamdan ve siyasi mücadeleden tecrit edilmesi hedeflenmektedir. Örneğin Y tipi hapishanelerde havalandırmalar odaların önünde değildir. 3 katlı olan bu hapishanelerin ikinci katında havalandırma bölümü bulunmaktadır ve tutsaklar günün sadece 1 saati buraya götürülmektedir.

Çağdaş Hukukçular Derneği’nin hazırladığı raporda Y tipi hapishanelerden

“tutsaklar hücre cezasında” iken bile kanuni düzenlemeye göre havalandırma hakkından 1 saat süre ile yararlanırlı ancak Y tipi hapishanelerde tutulan tutsaklar sürekli olarak disiplin cezası altındaymış gibi tutulmaktadır. Y tipi bu yönüyle kanuna aykırı olarak tutsakların havalandırma, hava alma hakkını kısıtlamaktadır. Ayrıca havalandırma mekanları sağlıksız şekilde tasarlanmıştır. Görüşme yapılan Antalya Y Tipi Hapishanesinde tutsaklar havalandırma alanını “Hitler’in Fırını” gibi diyerek tarif etmektedir. Havalandırma alanının hücreyle doğrudan bağı olmadığı için yağmurdan, güneşten korunacak herhangi bir yer bulunmamaktadır. Örneğin, tutsak havalandırma süresi içinde tuvalet ihtiyacı için hücreye geri dönmek isterse tekrar havalandırmaya çıkarılmamaktadır” diye geçmektedir. Ve rapor içeriği de dahil bu izolasyon için tutsakların direncini kırmak adına gardiyanların tutsaklara “artık teksiniz” şeklinde fiziksel şiddet dışında sık sık psikolojik şiddet uygulandığı da bilinmektedir.

Adalet Bakanlığının sitesinde yer alan verilere göre, 14 adet Y tipi hapishane ile 22 adet “yüksek güvenlikli” adında hapishane bulunmaktadır. Yüksek güvenlikli ismi altında yapılan hapishanelerin de Y tipi mimarisinde olduğu düşünüldüğünde son dönemde 36 adet Y tipi hapishane açıldığı görülmektedir. 2019’da 26, 2020’de 23, 2021’de 32 ve 2023’te 19 hapishane inşa edilirken

2025 yılı tahmini bütçe planında da 8 tane daha inşa edilmesi beklenmektedir. Bugün bu hücrelerdeki ısrarın nedeni siyasi tutsakların örgütlülüklerini parçalamak, dirençlerini kırmak, iradelerini zayıflatmak ve böylece teslim almaya çalışmak olduğunu biliyoruz. Düünden bugüne; cunta hapishanelerinden Uluçanlar’a varıncaya dek disiplin ve hücre cezaları, baskı ve yasaklar, işkence ve katliamlar, tecrit genelgeleri, sağlığın bile tehdit aracı yapıldığı uygulamalar yaşanmıştır ancak buna rağmen siyasi tutsaklar teslim alınamamıştır.

F ardından S ve Y tipi hapishanelerle örgütsüzleştirilmeye çalışılan tutsaklarla yoksul emekçi halk da hedeflenmektedir. Dolaysız olarak toplumsal muhalefetin ve bunun içinden yeşerecek devrimci iradenin gözdağı halindedir. Ve kapitalist emperyalist tekellerin uşağı egemenler sefaletle mahkûm ettiği halk kitlelerini şoven ve dinci politikalarıyla birleştirmeyi istemekte bu tecritin insanlık onuruna yakışır olduğunu sindirtmekte, kimi kesimlerce “devlet az bile yapıyor” zeminiyle faşist saldırılarını normalleştirilmektedir. Ve toplumdan izole ettiği devrimci-yurtsever tutsakların aileleri de bu çemberin içerisinde. “Örgüte finans desteği” adı altında yaşlı ve hasta tutsak ailelerini zindanlarına hapsedmekte, iç içe geçmiş direniş halkalarını kırabileceğini zannetmektedir ki infaz yakmalar da buna dahildir.

30 yılı aşkın süreyle hapsettiği devrimci-

yurtsever tutsakların infazını yakarak daha fazla hapsederse iradesini kıracağını düşünen AKP-MHP tarafından Meclis’e getirilip, her iki partili vekillerin oylarıyla kabul edilen yönetmelikle infazını tamamlamış hükümlülerin “iyi halli olup, olmadıklarını” değerlendirmek üzere hapishanelerde idare ve Gözlem Kurulu oluşturulmuştu. Bu kurullar ise 1 Ocak 2021’den itibaren koşullu salıverme şartları oluşmuş hükümlülerini “iyi halli” olup olmadıkları hususunda değerlendirmeye tabi tutmaya başladı. Kendilerini doğrudan mahkeme yerine koyan bu kurullar, aldıkları kararlarda birçok tutsağın tahliyesini engellemeye devam ediyor ki bunlar içerisinde verilecek örneklerde “iyi görünmüyor” ifadesi bile gerekçe gösterilebiliyor.

Egemenlerin krizleri derinleştikçe devrimci tutsaklar saldırıların hedefi oluyor. Emperyalist politikalarla teslim alınmayan devrimci tutsaklar yeni saldırı yöntemleriyle tecrit edilmek isteniyor. Üretimden ve devrimci yaşamdan, yani komple yaşamdan koparılmak istenen devrimci tutsaklar dört duvar arasında yaşamı ilmek ilmek örmeye devam edecektir. Biz devrimciler, demokratlar, tutsak aileleri ve insanlık onurunu savunan herkes bu tecrit politikalarına karşı birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Devrimci tutsakların baş eğmeyen, teslim alınamayan iradelerini sahiplenmeli, seslerine ses katmalıyız!

HAYVAN CİNAYETLERİ POLİTİK BİR SALDIRIDIR

Hayvan hakları, insan harici hayvanların tümünün ya da bir kısmının kendilerine ait bir özerkliğe sahip olduğu ve acıdan kaçınma gibi temel güdülerinin tıpkı insanların temel güdülerini korunması gibi korunması gerektiği fikrinden doğan hak talebi ve savusudur. Hayvan hakları kavramı, insan harici hayvanların insan amaçlarına uygun düştüğü biçimde kullanılabilecek birer eşya olmadığı, kendi arzuları ve ihtiyaçları olan bireyler olarak muamele görmeleri gerektiği anlamına gelir.

Alışılmışın aksine "köpek sorunu" değil "köpeklerin sorunu" demek daha doğru. Sokak köpekleri meselesi yeni ortaya çıkmış bir sorun değildir. Sadece bizim topraklara ait olan bir sorun da değildir. Ancak bizim ait olduğumuz toplumsal sistemin egemenlerinin bu sorunu ele alışına dair tarihsel bir serüveni de vardır. Osmanlı zamanlarının 1800'lü yıllarında hayvanların bakımı için görevlendirilen, kelime kökü İtalyanca "yemek" anlamına gelen "mangiare"den gelen "mancacılar"ın

görevi sokak hayvanlarını beslemektir. 1910'lara gelindiği zaman güdülen "modernleşme endişesi" sebebi ile dönemin İstanbul Belediye Başkanı Suphi Bey İstanbul'daki sokak köpeklerinin toplatılması emrini verdi. Sanki modernleşmenin önündeki tek engel sokaktaki köpeklermiş gibi hareket edilen ve aynı zamanda bu topraklarda yaşanan en korkunç hayvan katliamı olan hayvan hakları tarihinin kara lekesi: Hayırsız Ada Sürgünü. Toplanan köpekler, öncelikle Topkapı dışındaki hendeklerde tutuldu. Ancak gelen şikâyetler sonrası, bugün Sivriada olarak da bilinen Hayırsız Ada'ya gönderilmelerine karar verildi. Ancak Hayırsız Ada kayalıklardan oluşuyordu ve burada herhangi bir canlının yaşamasına imkân yoktu. Dolayısıyla 80 bin köpek ölüme terk edildi.

Türkiye'de hayvan hakları, 1 Temmuz 2004 tarihli 5199 numaralı Hayvanları Koruma Kanunu ile düzenlendi. Kanuna göre büyükşehir, il ve nüfusu yirmi beş bini aşan büyükşehir ilçe belediyeleri ile diğer belediyelere hayvan bakım evleri kurulacak. Sahipsiz, güçten düşmüş ya da tehlike arz

eden hayvanlar bu bakım evlerinde rehabilite edilecek, kısırlaştırıldıktan sonra alındıkları bölgeye bırakılacak. Değnilmesi gereken diğer bir önemli mesele de barınak şartlarının sağlıksız ve işlevlerinden uzak olduğudur. Unutmayın ki köpekler sosyal canlılardır ve barınaklar yaşam alanı değil, geçici tedavi ve bakım merkezleridir. Ayrıca Türkiye'deki barınakların birçoğu son derecede güvensiz durumdadır.

Akabinde 2019 yılında Meclis'te bir Hayvan Hakları Araştırma Komisyonu kurulmuş ve komisyonun hazırlamış olduğu bir rapora göre uyutma meselesi, yalnızca hasta ve tedavi edilemez hayvanlar ve kontrolü mümkün olmayan birtakım hayvanlarla sınırlandırılmıştı. Daha sonrasında kedi, köpek gibi evcil hayvanlara çip takılarak dijital kimlik sistemi getiren, ev hayvanlarını terk edenlere yaptırımlar öngören Hayvanları Koruma Kanunu Temmuz 2021'de yürürlüğe girmişti. Kanunda göze çarpan en önemli maddelerden biri de nüfusu 75 bini aşan il ve ilçe belediyelerine 31 Aralık 2022, nüfusu 25 ile 75 bin arasında olan diğer belediyelere ise 31 Aralık

2024 tarihine kadar hayvan bakım evi kurma zorunluluğu getirilmiş olmasıydı. Ayrıca meclisteki tüm siyasi partilerin isteği üzerine bir hayvan hakları fonu kurulacaktı. Bu fonun giderlerini belediyelerin aldıkları emlak, çevre, temizlik vergilerinden aktarılabilecek paylar, at yarışından, Milli Piyango gibi şans oyunlarından aktarılabilecek paylar ve idari cezalardan aktarılabilecek paylarla, bağışlardan oluşacaktı.

Hayata geçirilemeyen bu fonda biriken paralar, bakımevlerinde ve sokaktaki hayvanların kısırlaştırılmasında kullanılacaktı. Yerel yönetimlerce kurulan yaklaşık 99 bin hayvan kapasiteli 289 hayvan bakımevi bulunuyor oysa Türkiye'de toplam bin 441 yerel yönetim bulunuyor. Tarih bu noktada tekerrür etmiş olacak ki AKP'nin yeni yasa tasarısı ile birlikte aslında 114 yıl önceki Hayırsız Ada katliamından bir adım bile ileri gidilememiş, aksine daha da geriye düşmüş bir tablo gözler önüne seriyor. Düzenlemeye göre, sokak köpekleri önce barınaklara alınacak, internette sahiplendirmek

için ilanlar verilecek ve 30 gün içinde sahiplenilmeyen köpekler iğne ile ilaç verilip uyutulacaklar. Diğer sistem partilerinden bir itiraz gelse dahi insan canına bu kadar düşman olmalarına rağmen sokak hayvanlarının hakkını savunma seferberliğine girişmiş olmaları dikkat çekici bir çelişki ve ayrı bir yazının konusu... Halkın azgın şekilde sömürülmesi, her türlü özgürlükten mahrum bırakılması, sisteminin bekası için "çocuk, kadın demeden" katliamlara girişmesi gerçekliğini destekleyenlerin hayvanların haklarına yönelik yaklaşımı gerçek yüzlerine örtülmüş bir perde ya da burjuva feodal gericiliğin tipik riyakârlığıdır. Egemen sınıfların toplumsal sorunlar ve ona bağlı olarak ortaya çıkan doğa sorunlarına dair yaklaşımları kesin şekilde kendi sömürü sistemlerinin çıkarına dayanır. Birincisi, kâr amacıdır, ikincisi ise sorunlar üzerinden oluşan toplumsal çelişki ve tepkileri kendi siyasal çıkarlarına uygun olarak kullanmak şeklindedir.

AKP-MHP blokunun üstün çabası(!) ve Büyük Birlik Partisi'nin desteğiyle 1 Temmuz'a kadar yasalaşması beklenen tasarı, kamuoyundan gelen tepkiler üzerine yasa tasarısının Meclis'e sunulması kısa bir zamanlığına da olsa ertelendi. Aynı zamanda kendilerini temize çıkarmak için yayınlanan birtakım raporların arkasına sığınıldı.

Bu raporlara gelmeden önce bir kez daha sorulması gerekenlere dikkat çekmek gerek. Çözümü her zaman katletmekte bulan faşist devlet, 2004 ve 2021 yıllarında çıkan yasaların ne kadar uygulanıp uygulanmadığını denetledi mi? Eğer denetledi ise sokak köpeklerinin ne kadarı kısırlaştırıldı, bakım evlerinde tedavi edildi veya kuduz aşısı gibi yıllık aşılarının ne kadarı gerçekleştirildi, sahiplenilen köpeklerin kaçına çip takıldı ve takibi yapıldı, evcil hayvanlarını sokağa terk edenlerin ne kadarı tespit edildi ve ne kadarına caydırıcı ceza uygulandı, bin 400'ün üstünde yerel yönetimin yapması gereken bakımevlerinin ne kadarı kontrol edildi? Bütün bunlar denetlenmedi, yapılmadı ve de yapılmayacaksa her zaman olduğu gibi göz boyamak için mi o kadar yasa çıkarılıp fon kararları alındı?

Türkiye Veteriner Hekimler Derneği'nin, 2023 tarihli "Sahipsiz Sokak Hayvanları Raporu"na göre Türkiye'de 6.5 milyon civarı sahipsiz köpek olduğu

gözüküyor. Ayrıca raporda Türkiye'de her yıl, 200 binden fazla insanın sokak köpekleri tarafından saldırıya uğradığı ifade ediliyor.

Adalet Bakanlığı, Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından hazırlanan etki analiz raporunda köpeklerin yarattığı "sorunlar" insanların günlük yaşantılarının kısıtlanması, trafik kazalarının yaşanması, vatandaşların sokaklarda hayvan besleyen kişilerle kavga etmeleri sebebiyle toplumsal huzursuzluk ve sosyal sorun yaşanması, çiftlik hayvanlarının telef olması ve devlet kurumlarına güvenin azalması olarak sıralanmış.

Doğru okudunuz bir "sokak köpeği" saldırısı devlet kurumlarına olan güveni azaltıyormuş. Faşizmin, kendi sorumsuzluklarının sonucunu bir köpeklere yüklediği kalmıştı, o da oldu! Ayrıca söz konusu sosyal sorun sokak hayvanlarından değil, parayla özel cins alma hastalığı olan; hayvana tecavüzü normalleştiren; arabalarının arkasına bağladıkları hayvanları yollarda sürükleyen; bilinçli olarak onları zehirleyip öldürülmesine izin veren; belediye bölgelerinde düzenli olarak besleme yapmayan, ücretsiz veterinerlik hizmeti vermeyen ve bakımevlerini usulüne uygun çalıştırmayan; halen hayvan üretim çiftliklerine ve petshoplara göz yuman; kısırlaştırma ve aşı ihtiyaçlarını karşılamayıp itlafı makul bir yöntem olarak gören sorumsuz belediyeden, doğa-çevre sorumluluğu bilincinin halkta yetersiz oluşuna dayanan, itlaf ve kısırlaştırma işlemleri aynı ücrete tekabül ederken yıllardır sahiplenilmeyen görev ve sorumluluklardan kaçmak için kestirme bir yol olarak çözümü yine en ucuz, riyakâr ve alçak yöntemlerde bulan sistem siyasetçilerinden kaynaklanıyor.

Aynı zamanda söz konusu rapora göre son 5 yılda hayvana çarpma nedeniyle gerçekleşen 3 bin 534 trafik kazasından 55 kişi yaşamını yitirmiş ve 5 bin 147 kişi de yaralanmış. Tarım ve Orman Bakanı İbrahim Yumaklı, 27 Mayıs'ta sanal medya üzerinden yaptığı bir paylaşım ile evcil hayvanlarda dâhil olmak üzere 2018-2022 yılları arasında kuduz riskli temas sayısı ortalama 267 bin iken, 2023 yılında 438 bine çıktığını duyurdu. Dilleri olsaydı da kuduz riski taşıdıkları için özür dileyseydiler!

Hayırsız Ada'dan bugüne hayvanların yaşam kalitesini artırmak bir yana insana düşmanlığını örtmek için hayvanlara yönelik bir tutum ve tartışma gerçekleşmektedir. Hiçbir şey yapmamışken, sorumluluk ve görevler yerine getirilmemişken salt bu raporlardan yola çıkarak "sokak köpekleri itlaf edilsin" yaklaşımı egemen sınıfların bildiği ve hayata geçirdiği en iyi yol olarak görülmelidir.

Öncelikle 20 küsur yıldır yapılması gerekenler yapılmadı diye suç köpekler atılamaz. Bilimde, bir bölgedeki canlı popülasyonlarını inceleyen matematiksel biyoloji sahasına popülasyon dinamiği denir unutulmamalı ki popülasyon yönetiminin merkezine itlaf değil bilim konduğu takdirde başarılı olunur. İtlafın, popülasyonu azalttığı doğrudur ama yapılan bütün çalışmalarda görüldüğü gibi hem kısa vadeli bir "çözüm" hem de uzun vadede masrafları artırıyor. Çünkü bir köpeği öldürdüğünüzde o köpeği ortadan kaldırmış oluyorsunuz ama aynı zamanda o köpeğin sokakta doldurduğu yaşam alanını boşaltırsınız.

WWHenüz toplanmayan diğer köpekler bu açılan boşluğu çok hızlı bir şekilde doldurup eksponansiyel bir şekilde popülasyonu artırır. Bu nedenle kısırlaştırılmış köpekler uzun vadede kademeli olarak bir azalma sağlayarak popülasyonu tümünden kontrol altına almış oluyor. Avrupa'da kişi başına düşen köpek sayısı bakımından rekortmen olan Romanya, 2002 yılında itlafı yasallaştırdı ve aradan geçen 22 senenin sonunda sokak köpeği sayısının azalması yolunda bir adım bile ilerleyemedi. Unutulmamalıdır ki bu işin merkezine kısırlaştırılma aktif olarak dahil edildiği takdirde başarılı bir sonuç alınabilir.

Son sözü sokak hayvanlarını siyasete alet etmeyin, politik bir yönü yoktur diyenlere söylemek gerek. Sizi Gezi'den tanıyorlar! "Bir ağacı bu kadar büyütmenin anlamı yoktu, altı üstü bir ağaçtı" demenizden tanıyorlar. O zaman da meselenin 3-5 ağaç olmadığı gibi şuan da mesele 3-5 köpek değil. Mesele faşist sistemin kitleler üzerinden ideolojik hegemonyayı da pekiştirmek için her şeyi yok etmeye yönelik politikaları. Hayvan cinayetleri birer politik saldırdır. Bu saldırılara karşı politik olarak örgütlenip mücadele edilmelidir.

Sokak hayvanları için buluşmalar

Yenikapı miting alanında, çok sayıda kişinin katılımıyla "Adalet Mitingi" düzenlendi. Sahipsiz sokak hayvanlarıyla ilgili yasal düzenlemeye ilişkin düzenlenen mitinge şehir dışından otobüslerle yoğun katılım sağlandı. Mitinge katılanlar pankartlar açarak sloganlar attı.

Mitingde konuşan Hayvanları Koruma Federasyonu Başkanı Nihal Kasa, "20 yıldır kısırlaştırma yapmayan belediyelerin görevinin bedeli, bugün zavallı hayvanlarımıza ödettirilmek isteniyor. 7332 sayılı kanun 2021 yılında düzenlenirken belediyelerin kısırlaştırma ve bakım evi kurması için tam dört yıl süre verildi ve dört yıl süresince bütün belediyeler topladıkları hayvanları vurup başka belediyelerin sınırlarını attılar. Hayvan sayısı çoğaldı. Vatandaş şikâyetçi ve mustarip oldu ve geline nokta da 'hayvanlar öldürülsün' diyorlar. Bugün de hayvanların öldürülmesi konuşuluyor. Müslüman bir ülkeye yakışmayacak biçimde bunlar telaffuz ediliyor. En büyük sorun, belediyelerin kısırlaştırma merkezi kurmamış olmasıdır." dedi.

İstanbul Barosundan gelen avukatlar yaptıkları konuşmada, "Bu ülkenin özgür ve vicdanlı insanları, yalnızca kendi hakkınızda değil toplumda ötelenmiş mağdur durumuna düşmüş herkesin hakkında saygı duyma çağrımıza davetçi olduğunuz için hepimize teşekkür ederiz. Biz biliyoruz ki mücadele birlikte güzeldir. Bizler bizi mağdur düşürenlere karşı bir araya gelmiş koca bir çoğunluğu, yaşatmayı beceremeyen ama öldürmek eziyeti olunca kollarını sıvıyan ellerini savuşturan kişilere karşı sesimizi çıkarıp tek yürek olmazsak teker teker susturulacağımızı bilenleriz" şeklinde konuştu.

KADINLAR PRANGALARINI MÜCADELEYE PARÇALIYOR

Evde, fabrikada, tarlada, meydanlarda kısaca kadın bulunduğu her alanda ezilen cins olmasından kaynaklı çeşitli sorunları göğüsleme mücadelesi veriyor. Evde yok sayılan, kendini gerçekleştirme engellenen kadın engelleri aştığında da sorunlar bitmiyor. Kadının her zaman daha fazla mücadele vermesi gerekiyor. Burjuva-feodal düzenin kurallarına karşı çıkan kadın özgürleşme yolunda adım attığında da karşısında yine erkek egemen düzeni buluyor. Kadının ikincil cins muamelesi görmesi sona ermiyor.

Kadın düşmanı pratikler yaşamın her alanında karşımıza çıkıyor. Giyilen kıyafetten söylenen söze kadar kadınlar sürekli denetim altında tutulmak isteniyor. Kadını sahibi olarak gören erkek egemen anlayış hâkimiyet sağlayamadığı kadını yok saymakla kalmıyor, onu cezalandırmaya çalışıyor. Aile içerisinde belirli görevlere hapsedilen kadın bu alandan çıktığında gerek üretimde gerek siyasette erkek egemenliğin sınırlamalarıyla karşılaşılıyor. Her türlü zorbalığa karşı göğüs germek zorunda kalan kadının kurtuluşu ise ancak ve ancak mücadele içerisinde adım adım gerçekleşiyor.

Kendilerine atfedilen gerici normları reddeden kadınlar kendilerini var etme yollarını arıyor. Bu yol da kadının ezilmesine sebep olan gerici sisteme karşı mücadele etmekten geçiyor. Kadınların çeşitli mücadele alanlarına katıldıklarını görüyoruz. Burada hangi mücadelenin kurtuluşa götürdüğünü tartışmayacağız. Bunu birçok yazımızda tartıştık. Kadının mücadelenin her alanında, çeşitli yapılar içindeki mücadelesinin olumlu olduğunu tekrardan belirterek devam edelim. Kadının tüm bu dışlanmaya rağmen mücadeledeki öneminden ve yerinden bahsedeceğiz.

ÖZGÜRLÜK İÇİN!

Kadının özgürleşme yolu düzenin normlarını reddedip toplumsal kurtuluş mücadelesine atılmasıyla başlıyor. Özgürlük mücadelesine

atılan kadın gerici kurallara boyun eğmeyi reddetse de bu sefer de devlet “erkekliğini” gösteriyor. Kadın ailede, siyaset arenasında, iş yerinde cinsiyetinden kaynaklı hor görülmeye ve aşağılanmaya maruz kalıyor. Bu açıdan günümüzde kadınların ön plana çıkmaları, kendilerini var etmeleri ve özgürleşme çabaları oldukça önemlidir. Etrafa baktığımızda her direniş alanında kadınların varlığını görürüz. İkizköy’de direnen köylü kadınlar, kayyım karşı mücadeleden analar, İŞİD gericiğini yıkıp geçen savaşı kadınlar ve daha nice... Yüzyıllar boyunca aşağılanan, erkek cinsinin sözünden çıkmasına izin verilmeyen kadın tarih sahnesine adını direnişlerle yazdırıyor. Yeri geldiğinde barikatın en önünde yeri geldiğinde dağlarda düşman karşısında konumlanmaktan çekinmiyor. Tabii bu alanların hepsinde kadın karşısında erkek devlet şiddetini buluyor.

İçinden geçtiğimiz yoğun süreçte mücadeleciler kadınlar mücadelesini bir an olsun bırakmıyor. Tüm bu ezilmişliğin karşısına dikilen kadınlar geri adım atmayacaklarını haykırıyor. 1000 haftayı geçen süredir evlatları ve yakınları için adalet isteyen Cumartesi Anneleri, Hakkari’de kayyım karşı eylemlerde her türlü şiddete karşı sokakları terk etmeyen Kürt anneler ve kadınlar, yine hapishanelerdeki tecride karşı yakınları için nöbet tutan kadınlar. Tüm bu alanlarda kadınların varoluşunu, mücadelesini ne olursa olsun sürdürdüklerini görüyoruz. Batman’da HÜDA PAR gericiğine karşı seçimleri kazanan Gülistan Sönük, Kobanê Davası’nda yargılanan Gültan Kışanak, Sebahat Tuncel ve daha birçok kadın devletin baskı ve şiddet aygıtlarına karşı mücadelede ısrar etmeye devam ediyor. 30 yıl hapis cezası alan Figen Yüksekdağ “Direne direne var olduk. Direne direne kazanacağız” diyor. Bir komployla tutuklanan Aysel Kaya sanık kürsüsünden 8 Mart’ı, kadınların devrimci mücadelesini selamlıyor. Kadınlar koşullar ne kadar ağır olursa olsun direnmekten vazgeçmeyeceklerini vurguluyorlar. Kendini keşfedemeyen kadınlar için de bu mücadeleler birer örnek niteliğindedir. Ev içerisinde hapsedilen milyonlarca kadının var olma mücadelesine önemli bir katkıdır. Siyasetin “erkek” işi

olduğunu söyleyenlere inat kadınların her alanda var olacaklarının ispatıdır. Bazıları ise kadın haklarını savunduğunu söyleyerek kadının ikinci cins pozisyonunu pekiştirmektedir. Kameralara poz veren burjuva siyasetçilerin yanında sık sık evli oldukları kadınları görürüz. Onların yapmak istediği kadınları siyasete “yardımcı” pozisyonda teşvik etmek. “Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır” sözünü halk kitlelerinin bilincinde yeniden üretmek. Yani, erkeğin istediği ölçüde kadının şekillenmesi istenmektedir. Bu egemenliği yırtıp atan kadınlar ise susturulmaya çalışılsalar da kadın düşmanı ithamlara maruz kalsalar da inandıkları davadan vazgeçmemektedir. İşte bu mücadeleciler ruh kadınları ayakta tutmaktadır.

Erkek egemen zihniyet kadının evde olması gerektiğini, diğer alanlarda bulunsun bile “kadın” rolüne uygun işler yapması gerektiğini salık vermektedir. Tüm bu gerici anlayışlara karşı kadınlar, erkeğin olduğu alanlarda da var olmuşlar, kadının yapamayacağı söylenen işleri yapmışlardır ve kazanımlar elde etmişlerdir. Kadının üretim alanına atılması, hapsedildiği evden çıkması ve fikir üretebileceği, kadın olarak bir temsiliyetinin olduğu alanlara yani siyasete atılması da bu süreçlerde gerçekleşmiştir. Bahsettiğimiz gibi kadının haklarını kazanması uzun süren mücadeleler sonucu elde edilmiştir. 8 Mart’ı kızıştıran kadınlar tam da bahsettiğimiz haklar için tarihte rol oynamışlardır. Seçme ve seçilme hakkı kadınların en büyük kazanımlarından biriyle günümüze geldiğinde ise fiili eş başkanlık sistemiyle kadınların siyasete atılmasının önü açılmaya çalışılmaktadır. Her ne kadar legal siyaset alanı da olsa kadının erkek temsiline karşı dikilmesi önemlidir. Kadın için “Hangi renk çarşaf giymek istediğine karışmayacağız” diyerek özgürlükçü olduğunu savunanlara karşı Kürt kadınlarının kazanımı dikkate değerdir. Bir anlayış olarak “pozitif ayrımcılık” da devrimci-yurtsever kadınların kazanımları arasındandır. Bugüne dek çoğu kazanılmış hak için bedel ödenmesi tesadüf değildir. Bu kazanımları korumak, haklarımızı gasbetmek isteyenlere karşı ezilen kadınlarla birleşmek ve örgütlenmek için politika üretmek

önemli yerde durmaktadır. Örgütlenilmediği takdirde kazanılmış haklar da kaybedilmeye mahkûmdur.

HER YERDE DİRENİŞ HER YERDE İSYAN

“Yaşamın olduğu yerde savaşmak istiyorum.” diyor Clara Zetkin. Elbette kadının yeri devrimci savaşın içerisinde olmalıdır. Burjuva-feodal düzenin prangalarını parçalayan kadınlar erkeğe atfedilen savaşın öznesi haline gelmişlerdir. Erkeğe atfedilen diyoruz. Çünkü günümüzde savaş, erkeğin anladığı bir iş olarak algılanmaktadır. Sadece burjuva-feodaller değil ilerici-devrimci görünen saflarda da benzer anlayış mevcuttur. “Erkeklerin geleneksel erkeksi rolü, erkeksi kahramanlık” gibi kavramlar kullanılarak kadınların rolü küçümseniyor ve erkeklik yüceltiliyor. Geleneksel roller kutsanıp burjuva-feodal düzenin dayatmaları kabul ediliyor. Kahramanlığın erkeksi olması gerektiği söyleniyor. Oysa Halk Savaşımızda komutanlaşan kadınlar halk için kahraman değil de nedir? Görüldüğü üzere mücadele saflarına atılan kadınlar da erkek egemen anlayışla hayatları boyunca mücadele etmek zorunda kalıyor.

Kısacası sadece cinsinden kaynaklı sınıflı toplumlar tarihi boyunca ezilen kadının yaşamının her anı onu yok etmek isteyenlere karşı mücadeleyle geçiyor. Kadının var olabilmesi için yaşama daha sıkı sarılması gerekiyor. Her anı bir varoluş mücadelesiyle geçen kadın, sisteme karşı mücadeleye katıldığında dirayetini göstermiş oluyor. Var olma mücadelesinde sisteme karşı mücadele içerisinde giren kadınlar erkek egemenliğe karşı çıkmaya devam ediyor.

Kadının çeşitli mücadele alanlarına katılıp toplumsal cinsiyet rollerine karşı savaşım içerisinde girmesi elzemdir. Ancak mücadele sadece cinsiyet eşitsizliğine karşı verildiğinde eksik kalacaktır. Dolayısıyla kadının özgürleşmesinin yolu devrimci savaş içerisinde özneleşmesinden geçmektedir. Kurtuluşa giden yolun taşları döşenmektedir. Kadınlar da bu mücadelenin özneleridir.

MÜCADELEMİZ TAHAKKÜMÜ ORTADAN KALDIRACAK!

Kapitalist-emperyalist sistem toplumda erkek egemen/ataerkil kültür üzerinden pekişir. Bu kültür, özel mülkiyetin ortaya çıkmasının ardından, sermaye sahibi erkeklerin, kendi erkek çocuklarına miras bırakabilmeleri için var olmuş ve tamamen babanın egemen olduğu tek eşli ailenin varlığından beri şekillenip gelişmiştir. Kadın, aile içerisinde proletarya konumuna düşerken erkek ise burjuvazi konumuna gelmiştir. Bütün toplumsal cinsiyet normları da bu olgu üzerine şekillenmiştir.

Bu toplumsal cinsiyet normlarının dışında kalan LGBTİ+lar bütün sisteme karşı bir var oluş mücadelesi vermektedir. Ancak ülkemizde bu mücadele birçok çeşitli nedenlerden dolayı devrimci ve komünist mücadele ile bütünleşmemiştir. LGBTİ+ların mücadelesi de haliyle bir var oluş mücadelesinin ötesine geçememiştir. Daha doğrusu diğer toplumsal çelişkiler üzerinde yoğunlaşma şansını pek bulamamıştır. Bunun en büyük sebeplerinden bir tanesi devrimci hareketin her türlü demokratik hak arayış mücadelesine önderlik etme niteliğinin zayıf olmasıdır. Demokratik hak mücadelesi verenler eğer devrimci harekete kendilerini hiçbir biçimde yakın görmüyorsa bu durum ilk olarak devrimci hareketin sorumluluğundadır. Özellikle cinsiyet kimlikleri arasındaki eşitsizlik özel mülkiyetin varlığından beri sürdüğünden kaynaklı olarak çok derinleşmiş, kapitalist sistemin üstyapısının en önemli ögesi olmuştur. Bir devrimci-komünist hareket de sistemin ve haliyle toplumun gerçekliğinden soyut olamaz. Halkın geri yanlarının da devrimci-komünist hareket içinde var olması kaçınılmazdır. Bizim için esas mesele buradan sonra başlamaktadır. Esas mesele devrimci-komünist hareketin hem halkın geri yanlarıyla hem de hareketin içindeki geri yanlar ile uzlaşmayıp mücadele etmesidir. İdeolojik önderlik bunu gerektirir.

Özel olarak bahsedecek olursak devrimci hareketin içerisinde LGBTİ+ olmanın en büyük sorunu güvenli hissedememe ve varlığımızın dahi sorgulanma korkusudur. Bu durum bizim için hareket içerisindeki her türlü fobi ve cinsiyetçilikle mücadele etmemizi çok zorlaştırmaktadır. Biz her türlü konuda yargılanacağımızı ve bu yargılamanın da cinsiyet kimliklerimizden ve cinsel yönelimlerimizden asla azade olmayacağını düşünerek hareket etmek zorunda kalıyoruz. Can güvenliğimizin asla olmadığı, her an her yerde her türden şiddete maruz kalabileceğimiz bir yaşam sürüyoruz. Her gün komprador burjuva klikleri bizi hedef gösteriyor. Birçoğumuzun, özellikle trans kadınların iş bulabilmesi dahi imkânsız bir hale geldi. Yani hâkim sınıflar “işçi olma hakkımız” dahi elimizden almış durumdadır. Feodal yargılar bu anlamıyla koparılıp atılması gereken; LGBTİ+ların toplumsal üretime, devrimci savaşa katılımının önündeki en büyük engeldir. Tüm devrimcilerin ve komünistlerin bu temel bilgileri gözeterek hareket etmesi gerekmektedir. Böyle yaklaşmadığı sürece bizim gördüğümüz tek şey, “avantajlı” konumdaki bir kişinin bize karşı tamamen üstenci yaklaşımıdır. Bizden öğrenmek istemeyenlerin bize öğretebileceği herhangi bir şey olmasını beklemek büyük bir iyimserlik olur. Özellikle erkek egemen anlayışa sahip yoldaşların bu konuda fazlasıyla gelişmesi gerekmektedir. Öğretmen olabilmek için öğrenci olunması gerekmektedir.

Bizim en başat sorunumuz, yaşamın neredeyse her alanında en ufak bir şekilde dahi can güvenliğimizin olmasıdır. Ayrıca ailelerimiz tarafından reddedilme korkusundan çalıştığımız işten atılmaya kadar birçok sorundan kaynaklı bir çoğumuzun kimliğini gizli tutmasına ya da Avrupa hayalleri kurmasına yol açmaktadır. Bu iki durumun da anlaşılabilir yanları var ancak bu iki durumun da bazı getirileri olmaktadır.

Özellikle kimliğini gizli tutarak yaşamak, kişiyi kendi benliğinden dahi nefret etmeye kadar götürebilir. Çünkü kişi “normal” olmadığı için kendisini gizli tutmaya mecbur hissetmekte ve bu durum tüm benliğini sorgulamasına yol açabilmektedir. Avrupa ise LGBTİ+lar arasında zaman zaman bir kurtuluş olarak görülür. Avrupa’yı bir kurtuluş olarak görmemek gerekir ancak LGBTİ+ların hem yaşam hakkı hem de cinsiyetini “özgürce” yaşamak amacıyla bunu tercih ettiğini biliyoruz. Bunu anlaşılabilir fakat bazı kurtuluş tahayyülleri her zaman gerçeğe uyumlu değildir. Evet, Türkiye’deki feodal yargılar önümüzde her zaman bir engel. Evet, derinleşen yoksulluk bizim yoksulluğumuzla daha korkunç bir hal aldı. Burada dikkat çekeceğimiz noktalardan biri de Avrupa’nın ne olup ne olmadığıdır: Avrupa kapitalist-emperyalist sistemin dışında değildir, kapitalist-emperyalist sistemin bizzat “yuvasıdır”, bu bağlamda Avrupa herhangi bir anlamda özgürleştirici olamayacaktır. Göçün bazen gerçekten de daha güvenli bir yaşama kapı açabileceği gerçeğini unutmamakla birlikte erkek egemen/ataerkil sistem Avrupa’da yokmuş gibi davranamayız. Bu bir aldatmacadır. Kapitalist-emperyalist sistemin varlığını sürdürdüğü her yer erkek egemen/ataerkil anlayışı da kendisinde barındırır. Bu da en basit şekilde sistemden kurtuluşun sisteme yedeklenerek olamayacağını anlatır.

Bizim için önceden de belirttiğimiz gibi cinsiyet eşitsizliği en önemli meselelerden bir tanesidir ve bu mesele ileri, belirsiz bir tarihe ertelenemez. Biz LGBTİ+lar için cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadele, Türkiye’de burjuva-feodal sisteme karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Bu sorun özel mülkiyetin ortaya çıkmasından sonra sistemleşmiş, sınıflı toplumların mülkiyet ilişkileriyle iyice gelişmiştir. Bu eşitsizlik sorunu, dünyanın her yerinde farklı olgular ile farklı gelişim süreçlerinde derinleşmiş

olsa da temel olarak aynı öze sahiptir. Bu bir mülkiyet ve mülkiyetin yarattığı sınıflı toplum sorunudur. Esas olarak ezilen cinsler üzerindeki tahakkümü yok etmek gerekmektedir, bu sorunun mutlak çözümü budur. Bunun da ancak sınıfsız toplumla mümkün olabileceğini bilmek gerekmektedir.

Bu yüzden her bir LGBTİ+nın -eğer cinsiyet eşitsizliği yok etmek istiyorsa- Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin, yani Maoizm’in izinden gitmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bununla beraber LGBTİ+ların cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadelenin her alanında yer alması özel önemdedir. LGBTİ+lar kendi kurtuluşlarını ancak çeşitli mücadele alanları içinde olarak, sisteme her yerden saldırarak sağlayabilir. Bu nedenle hak talepleri için bir dernek çatısı altında buluşmak, bir üniversite kulübünde olmak, uluslararası oluşumlarda yer almak da önemlidir.

Yani bu bir komünist hareket olmaya-bilir ama tabii ki mücadelede en ileri konumlanış komünist hareket içindedir. Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Filipinler Komünist Partisi önderliğinde yürütülen mücadeleler, Halk Savaşları bunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Bu durumu tek başına, basit bir şekilde, Filipinler’deki LGBTİ+ların komünist mücadeleye “katılma başarısı” olarak görmek hatalı olur. Filipinler Komünist Partisi’nin bu meselede doğru bir çizgiye sahip olup LGBTİ+lar için güvenli bir alan yaratması katılımı ortaya çıkarmıştır. Filipinler’deki LGBTİ+lar dünyadaki devrimci mücadelede en ileri düzeyde konumlanmışlardır.

Son olarak Filipinler’de, ülkemizde, Kürdistan’ın tüm parçalarında ve tüm dünyada sisteme karşı mücadele eden, sistemin putlarını yıkmaya çalışan ve her yıl olduğu gibi bu Onur Ayı’nda da alanları dolduracak olan LGBTİ+lara selam olsun.

Demokrasi Düşmanlarına Karşı Anti Emperyalist

Demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesi ile olanaklı olduğuna dair genel değerlendirmemiz bizi özellikle anti emperyalist mücadele konusunda derinleşmeye zorlar. Anti emperyalizm demokrasi mücadelesi-nin olmazsa olmaz niteliğidir. Elbette bu demek değildir ki her demokratik mücadele ve hareket tutarlı, sonuna kadar devrimci olmak zorundadır. Bu şu anlama gelir sadece: demokratik her mücadele anti emperyalist nüve içerir ve biz bu türden her nüveyi geliştirmek, bir bütünlüğe kavuşturma dolayısıyla kavramaktan sorumlu olmalıyız. Kavramaktan kastımızın ilgili şeyin amacımız doğrultusunda değerlendirilmesi, bir gerçekliğe kavuşturulması anlamına geldiğini hatırlatalım. Demokratik taleplerin yoğunluğu, çeşitliliği ve yaygınlığı bu sorumluluğun büyüklüğüne işaret eder. Kuşkusuz bu sorumlulukta birincil sorun demokratik taleplerin gerçekliğini kavrayabilmektir. Gerçeklikle kurduğumuz ilişkinin niteliği sorumluluğumuzun altyapısını oluşturur. Eğer gerçeklikle ilişkimiz sığ bir özellikte ise sorumluluk daha baştan sakatlanır. Diyalektik materyalist bakış açısına sahip olmanın belirleyici önemi daha burada hissedilir. Kitlelerde somutlaşan demokratik taleplerin kavranması için gerçeklikle doğrudan ilişkilenecek, sıradan-gündelik-akıp giden yaşamın içerdiği sorunları, biçimleri izlemek ve çözümlenmekle başlamak gerekecektir. Bu sürecin gerçek çözümlere doğru ilerlemesi için sonuna kadar tutarlı, gene aynı anlama gelmekle birlikte tam sonuca ulaşmak bakımından sonuna kadar devrimci nitelikte olmak gerekir. Gerçek sorunlarla boğuşanların bunlarla baş etmesinin birçok yolu varken sorunları ortadan kaldırmanın yolu azdır. Sorunların kökten çözümünü belirleyen esas unsur devrimci bir öznenin varlığıdır. Sorunları yaratan öznelerin çıkarları ile sorunları yaşayanların çıkarlarının zıtlığı sorunun varlığında somutlaşır. Dolayısıyla her sorunda farklı çıkarlar, farklı ilişkiler gerçekleşir. Sorunu ortadan kaldıracak çözüm bu sorunların varlığıyla bağdaşmayan çıkarlara sahip öznelerden gelir. Bu öznenin çıkarları sorunun varlığıyla bağdaşmaz. Söz konusu çıkarlar gerçek çözümü koşullar ve gerçekleşmesine olanak verir. Bu çıkarlara dayanmak ve sorunlarla bu çıkarlardan hareketle ilişkilenecek özel bir durumdur. Devrimci-demokratik mücadelelerde bu özel durumlara açıklık kazandırmak değindiğimiz sorumluluğun komünistlerde

olmasının temelidir.

Sorunların çözümünü koşullayan çıkarlar ile sorunları yaratan çıkarlar gerçeklikle ilişkiyi belirleyen unsurlar olduğuna göre devrimci özne ile ilişkilenecek komünistlerin izleyeceği yol çözümü koşullayan çıkarları kavramaktır. Bu durumda demokrasi mücadelesinin öznesi olan kitlelerin çıkarlarına yoğunlaşan bir sorumluluktan söz ettiğimiz açıktır. Demokrasi mücadelesinin tüm özneleri ile buluşmak hiç kuşkusuz birden gerçekleşebilir değildir, bütün devrim süreci bu buluşmayı örgütlemek ile ilgilidir. Anti emperyalist mücadele bu örgütlenmenin temelidir. Demokrasinin kazanılması emperyalizme karşı mücadelenin başarısıyla mümkündür. Anti emperyalist mücadelenin önemi, derinliği, yaygınlığı, zorunluluğu demokrasi mücadelesinin kapsamını belirleyecek değerdedir. Meseleyi uluslararası düzeyde ele almak üzerinde durulması gereken başka önemli bir özelliktir. Son dönemde yaşananlar uluslararası düzeyde anti emperyalist mücadelenin koşulların olgunluğuna işaret ediyor. Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı gasbedilmiş, toprakları işgal edilmiş ulusların varlığı ve mücadeleleri azımsanmayacak bir geniş kitleyi ayağa kaldırmış durumdadır. Dünyanın ilerici kesimleri emperyalizmin yarattığı büyük tahribata karşı büyük bir nefretle ve ısrarla mücadeleye sarılmış durumdadır. Bu mücadeleye yönelik özellikle "gelişmiş demokrasiler"deki tahammülsüzlük bu alandaki çıkar çatışmasının niteliğine dair güçlü bir veridir. Hem mücadele büyük hem de karşı saldırıda belirgin bir tahammülsüzlük söz konusudur. Sorunu yaratanların çıkarları ile sorunun devrimci çözümünden yana olanların çıkarları örneğin Filistin'de zıtlık içindedir. Demokrasi mücadelesinin koşullarının olgunluğunu ve derinliğini buradaki zıtlığın yoğunluğundan çözmek mümkün... Filistin sorunu sadece bir ulusun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkının gaspı ile sınırlı bir gerçekliğe işaret etmiyor, aynı zamanda uluslararası haksız bir savaşın da koşulları söz konusudur Filistin'de ve başka benzer zıtlıklar içeren ülkelerde. Anti emperyalist mücadelenin koşullarının olgunluğu demokrasi mücadelesinin önemine işaret ediyor.

Anti emperyalist mücadele için büyük bir adım atılmış durumdadır, Anti Emperyalist Lig'in (AEL) oluşumu günümüzdeki emperyalist saldırganlık karşısında

demokrasi cephesinin, ilerici tüm kesimlerin güvencesidir ve bu ortak çatı yukarıda konu ettiğimiz sorumluluğun tanımlanması, somutlaşması bakımından da büyük değerdedir.

Aşağıda sunduğumuz belge AEL'in ideolojik ve politik içeriğini tanımlamaktadır. Bu mücadelenin hayata geçirilmesi için izlenmesi gereken rota ve dayanılması gereken teorik tutumun bir açıklaması olan bu içerik yol göstericidir. Bu içerik bildiğimiz, sahip olduğumuz özelliklerin uluslararası düzlemde tanımlanmış halidir. Burada ortaya konan tüm anlayış bizimdir. Tüm dünyada, dolayısıyla da Türkiye'de büyütmemiz gereken bir demokrasi mücadelesi var. Bu mücadele devrimin zorunluluğuna işaret eder; tam da bu nedenle bize aittir, sorumluluğu bizdedir. Anti Emperyalist Lig'in tüm içeriğini ve tespitlerini tartışarak, somutlaştırarak dünyanın bütün anti emperyalistlerine çağrımızı en güçlü biçimde yayalım...

Dünyanın Bütün Anti Emperyalistleri, Birleşin

ANTI EMPERYALİST LİG İDEOLOJİK VE POLİTİK İÇERİK

Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm tekelci, çürüten, can çekişen ve kaçınılmaz olarak kendi sonunu hazırlayan, çelişkilerle var olan bir sömürü ve yağma sistemidir. Tüm sistem tekelci sermayenin en fazla kârı elde edebilmesi üzerine kuruludur. Derinleşerek yaygınlaşan sömürü, doğanın sınırsız tahribi ve canlıların doğal yaşam alanlarının yok edilmesi, her türden gericiliğin desteklenmesi, halklar arasında düşmanlıklar yaratılması ve bunun desteklenmesi, halkların kendi kendilerini yönetmelerinin ve ulusal bağımsızlıklarının engellenmesi, pazar alanlarının yeniden ve yeniden paylaşımı için bitmek tükenmek bilmeyen haksız savaşlar, savaş bütçelerine ayrılan kaynakların devasa artışı tek bir amaca hizmet eder: Tekellerin dünya üzerindeki egemenliğinin her ne pahasına olursa olsun sürdürülebilirliğini sağlamak. Serbest rekabetçi kapitalizmden tekelci kapitalizme geçişten günümüze bu sistemin sürdürülebilirliği için milyonlarca insanın yaşamına mal olan iki büyük Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşına, emperyalistlerin doğrudan işgallerine ve yine emperyalistlerin yönlendirme ve kışkırtmalarıyla onlarca bölgesel savaşa tanıklık edilmiştir.

Bölünmüş dünyanın ilk emperyalist

savaşı, çoğu Avrupa'da olmak üzere 40 milyon insanın hayatına mal oldu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ise yaklaşık 100 milyon insanın hayatına mal oldu; bunların 30 milyondan fazlası Faşizme Karşı Büyük Anavatan Savunması ile faşizmi yenilgiye uğratan Sovyetler Birliği halkındandı. ABD 20. yüzyılın ikinci yarısında ve 21. yüzyılda Kore, Laos, Kamboçya, Vietnam, Dominik Cumhuriyeti, Nikaragua, El Salvador, Küba, Haiti, Panama, Somali, Bosna, Kosova, Libya, Suriye, Filipinler, Orta Afrika, Irak ve Afganistan gibi ülkeleri işgal etti ve bu ülkelerde saldırı savaşları yürüttü. ABD'nin 2001'den bu yana sadece Orta Doğu'daki saldırganlığıyla bağlantılı olarak ölenlerin sayısının 1 milyon, dolaylı ölümlerin sayısının ise 3,5 milyon olduğu tahmin edilmektedir. ABD uşağı İsrail, Filistin'i işgal etmiş ve 10 binden

fazla Filistinliyi öldürmüş, Mart 2023 itibarıyla yaklaşık 5 bin Filistinli hapsedilmiş ve binlerce Filistinli yerinden edilmiştir. Avrupalı emperyalist ülkeler tek taraflı olarak ya da geçici emperyalist ittifaklar çerçevesinde İrlanda, Mısır, Sudan, Sierra Leone, Yemen, Mali, Orta Afrika Cumhuriyeti, Fildişi Sahili, Çad, Fas ve diğer ülkeleri işgal etmişlerdir. Fransa sadece 2014-2018 yılları arasında Burkina Faso, Mali, Moritanya, Nijer ve Çad'ı 4 bin Fransız askeriyle işgal ederek binlerce insanın ölümüne ve milyonlarca insanın yerinden edilmesine ve mülteci durumuna düşmesine neden olmuştur. Rus emperyalizmi -revizyonist sosyal emperyalistlerin çöküşünün

Emperyalist Lig'in Tutarlı Çizgisindeyiz

ardından (Afganistan, Çekoslovakya ve diğer ülkelerin emperyalist işgaliyle de hızlanan bir çöküş)- Moldova, Gürcistan ve Ukrayna'yı işgal etti. Emperyalist askeri saldırıların listesi, en açgözlü emperyalist sömürünün çıkarları doğrultusunda neden olunan tüm yıkım, ölüm, tecavüz ve yerinden edilmeleri saymak için yetersizdir. Çin'in, Mali'de emperyalist emellere dayalı çizgisi ve Filipinler'e karşı yerleşim olmayan adalar sorununda aldığı saldırgan konumlanış devam ediyor. Tüm bu işgal ve saldırılar ezilen halkların ve ulusların şiddetli ve kahramanca direnişiyle karşılandı.

İçinde bulunduğumuz zaman diliminde bu savaşlar devam etmektedir. Haksız savaşlar ve işgaller bir taraftan emperyalistlerin mutlak hâkimiyet politikasının bir sonucuyken aynı zamanda savaş

Emperyalizm milyarlarca insanın kölelik şartlarında yaşamasının, halkların baskı altında tutulmasının sorumlusudur. Mali sermayenin egemenliği için uygulanan her türden sömürü ve vahşetin yükünü ise dünyanın işçi ve emekçileri, ezilen halkları çekmektedir. Milyarlarca insan en ağır şartlar altında yaşam mücadelesi vermekte, emperyalistler ve uşaklarının baskılarıyla yüz yüze kalmaktadırlar.

İkinci Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşından günümüze emperyalist sistemin hegemon gücü ABD emperyalizmidir ve dünya üzerinde yaşanan her türden sömürü, yağma, haksız savaş ve işgalin baş aktörüdür. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası gereği hegemon güç giderek daha fazla aşınıyor ve Çin, Rus, İngiliz, Alman, Fransız vb. emperyalistleri dünya ekonomik, siyasi ve askeri parametrelerinde geçmişe oranla daha etkili hale gelmiş olsalar da ABD emperyalizmi hâlâ emperyalist sistemin merkezinde ve gidişatı belirleyen ana aktördür. Diğer taraftan emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesine paralel emperyalistler arasında ve bağımlı güçlerin de efendilerinin peşine takılarak karşılıklı pozisyonlar aldıkları çeşitli restleşmeler yaşamaktadır. Karşılıklı olarak şekillenen ve saldırganlık da içeren bu pozisyonlar sağlamlaştırılmaya çalışılmaktadır. Buna dayanarak aralarındaki çelişkilere rağmen sistemin devamlılığı ve pozisyonlarını güvence altına almak için çeşitli ekonomik, askeri ve siyasi birlikler, ittifaklar oluşturmaktadırlar. Emperyalistler ve uşakları arasında derinleşen çelişkiler ve saflaşmaların yarattığı yıkıcı sonuçların etkileneni ise her zaman olduğu gibi dünyanın işçileri, yoksulları ve ezilen halkları olmaktadır.

1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayıp dünya nüfusunun üçte birini emperyalist sistemden koparan Yeni Demokratik ve sosyalist devrimler dalgası bir dönem dünyayı sarsmıştır. Önce Sovyetlerde 1956'da, sonra Çin'de 1976'da başlayıp devam eden sosyalizmden geriye dönüşleri emperyalist dünya sistemi dünyanın işçileri ve ezilen halklarına karşı dozu her geçen gün artan pervasız saldırganlığın zemini olarak kullandı. Fakat emperyalistler ve uşakları açısından görece avantaj sağlayan koşullar ortadan kalkmaya başlamıştır. "Demokratik rejim" olma argümanı ile sömürü sistemlerinin "faziletlerini" propaganda eden emperyalist merkezler kapitalizmin derinleşen genel krizinin ağırlaştırdığı yönetim sorunları nedeniyle her geçen

gün burjuva devletin baskı güçlerinin gerek yasalarla gerekse de fiili olarak etki ve yetkilerini artırmakta ve daha fazla devlet şiddetini halk üzerinde sergilemektedirler. Polis ve jandarmanın yanı sıra bizzat ordu güçleri de halkın karşısına çıkarılırken ırkçı-faşist parti ve örgütlenmeler parlamento içi ve parlamento dışında etkin hale getirilerek karşı-devrimin yedek güçleri palazlandırılmaktadır. Emperyalist sistemin genel krizi ve çelişkilerin derinleşerek yaygınlaşması burjuva devletlerin şiddet aygıtlarını daha fazla öne çıkarmasına, görünür ve kullanılabilir hale getirmesine neden olmaktadır. Bu durum sınıf mücadelesinin sertleşmesinin ve önümüzdeki dönemlerde daha da sertleşeceğinin ve yine buna karşı burjuva egemen devletlerin kendilerini "mezar kazıcıları"na karşı organize ettiklerinin göstergesidir. Kapitalizmin krizi derinleştikçe ve halklara ödetilen bedel arttıkça burjuvazinin manipülasyonları etkisini giderek daha fazla yitirmekte, işçi sınıfı ve ezilen halklar emperyalist ülkelerde dahi verili koşullara öfkeyle karşı koymakta, bu karşı koyuşlar sokaklara yansımaktadır. Emperyalistlerin ve uşaklarının ellerinde bulundurdıkları devasa olanaklara ve baskı gücüne rağmen özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika'da işçiler, köylüler ve ezilen halklar büyük bedeller pahasına görkemli karşı koyuşlar, direnişler gerçekleştirmektedir. Gelişmeler yeni bir devrimci dalganın güçlü bir biçimde mayalandığının işaretleridir.

ANTİ EMPERYALİST MÜCADELENİN İDEOLOJİK İÇERİĞİ

Çağımız Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağıdır ve geçici duraklamalara, geri çekilmelere rağmen devrim ana eğilimdir. Bu devrim çağımızın en devrimci sınıfı olan proletarya ile dünya üzerindeki tüm gericiğin kaynağı ve taşıyıcısı olan burjuvazi arasındaki acımasız mücadelede somutlaşır. Çağımızın karşıt iki ana sınıfı olan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki aynı zamanda burjuvazinin çeşitli tonlardaki sistemlerinin tarihin çöplüğüne atılmasının sonuçlarını belirleme özelliğini de kendi içinde taşır.

Tutarlı bir anti emperyalizm anlayışı ve mücadele çizgisine sahip olmak açısından proletaryanın ideolojisi bir zorunluluktur. Bu yüzden anti emperyalizm ve anti emperyalist mücadele, çağımızın en devrimci sınıfının ideolojik normları üzerinden tanımlanmalıdır.

Çağımızda anti emperyalist mücadele demokratik mücadeleyle sıkı şekilde bağlanmıştır. Dünya ölçeğinde demokrasi ilkeleri ve değerleri burjuvazinin belirlediği çerçeveye tam bir yozlaşma yaşamaktadır. Bugün işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslar için demokratik kurultuş tutarlı bir demokratizm ve tutarlı anti emperyalist karakterle bir bütünlüğe kavuşmuştur. Bu durum tutarlı anti emperyalist çizginin sürdürülmesine muktedir olan proleter demokrasisinin değerleri, ilkeleri ve siyasi çizgisiyle ezilen halkların birleşmesine daha fazla imkân yaratmaktadır. Bu bağlamda dünya ölçeğindeki demokratik mücadele aynı zamanda emperyalizmin sömürüsüne, değerlerine, siyasal hegemonyasına, ideolojik yaklaşımına karşıtlıkla nitelik kazanır. Bu karşıtlık ise zorunlu bir tutarlılığa bağlanmıştır. Proletaryanın siyasi çizgisi aynı zamanda köhnemiş ve çürümüş burjuvazinin karşısında halklar için gerçek bir demokratik mücadele, bir özgürlük çizgisi olarak konumlanır. Bir hareketin demokratik niteliği kuşkusuz emperyalist sisteme karşı konumlanışı bakımından da değerlendirilmelidir. Bu nitelik ondaki demokratik nüveye işaret edeceği gibi ondaki proleter demokrasisine yakınlık da hareketin anti emperyalist özelliklerini ve yapıyı belirginleştirir. Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağının bir karakteri de bu ilişkide temel bulur, anlam kazanır. Önümüze çıkan ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini, özgürlükçü anlayışları bu yaklaşımla tanımlamalı ve ele almalıyız. Tutarlılık ölçütüne bu eksende yaklaşmalı ve ilgili hareketler karşısında buna göre konumlanmalıyız.

Bu yaklaşımla ulusal ve toplumsal hareketler ile demokratik ve ilerici görüş ve mücadeleleri buluşturmalı, tanımlamalı ve ele almalıyız. Bu nedenle proletaryanın, ezilenlerin ve sömürülenlerin tüm mücadelelerini harekete geçirebilecek ve kanalize edebilecek bir programla anti emperyalist cepheye önderlik etmesi, demokratik mücadeleyi proleter demokrasiye yaklaştırarak birleşik bir çizgi kazandırmak için mücadele etmesi önemlidir.

ANTİ EMPERYALİST MÜCADELENİN SINIFSAK BİLEŞENİ VE TEMEL DAYANAK NOKTALARI

Emperyalist, kapitalist ülkelerde anti emperyalist mücadele sosyalist devrim mücadelesinin bir parçasıyken yarı sö-

sanayii açısından muazzam kâr alanlarının yaratılması anlamına gelmektedir. Dünyanın en büyük 100 savaş endüstrisi şirketinin 2011 yılında dünya çapında yaptığı toplam silah ve askeri hizmet satışı 465 milyon 770 bin dolardır. Bu şirketlerin 47'si ABD şirkettir ve bunlar toplam hasılatın yüzde 60'ına sahiptir. Emperyalizm milyarlarca insanın kölelik altında yaşamasından ve halkların baskı altında tutulmasından sorumludur. Açlıktan etkilenen insan sayısı 2021 yılında 828 milyona yükselirken yalnızca en büyük 10 milyarderin servetiyle dahi yoksulluk (salt matematiksel bir hesaplama-BN) sona erdirebilir.

Emperyalizme, iş birlikçilerine ve uşaklarına karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini devrimci tarzda yürütmeyen, tüm toplumsal sorun ve çelişkileri sınıf mücadelesi çerçevesinde ele alıp sorunun kaynağına (emperyalist sisteme) ve politik iktidara yöneltmeyen ve esas dayanışmasını bu nitelikteki mücadeleler ile yapmayan bir hareket gerçek ve tutarlı bir anti emperyalist olamaz.

mürge, yarı feodal ülkelerde Demokratik Halk Devrimi'nin bir parçasıdır. Bu yüzden de Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında en genel hatlarıyla iki kısma ayırdığımız ülkeler açısından anti emperyalist mücadelenin biçimsel içeriği farklılıklar taşısa da öz olarak aynı hedefe yönelir; emperyalistleri ve uşaklarını alaşağı ederek proletarya ve ezilen halkın kurtuluşunu sağlamak.

Anti emperyalist mücadelenin ana dinamiğini proletarya oluşturur. Proletarya kendisiyle birlikte tüm halkı da özgürleştirmeye muktedir tek sınıftır. Dolayısıyla egemen sistemden kaynaklı ve egemen sistemin ürettiği tüm halk karşıtı ekonomik, siyasal, askeri, kültürel, ideolojik gerici ancak proletarya ve proletaryanın ideolojik hakimiyeti ile mümkün olacaktır. Tüm ezilen sınıf ve tabakaların, ezilen halkların gerçek kurtuluşu bu yolla mümkün olacaktır. Emperyalizmden söz ettiğimizde kapitalizmden bahsederiz. Emperyalizme karşı olmaktan anlaşılması gereken şey de özünde kapitalizme karşı olmaktır. Emperyalizm aşaması kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesidir. Kapitalizmin önceki dönemlerinden farklı olarak, sanayi ve banka sermayesinin kaynaşması anlamına gelen tekeli mali sermaye bu dönemde öne çıkmakta ve büyük bir hareket ve esnekliğe sahip bu biçimiyle dünyanın en ücra köşelerine kadar ulaşmaktadır. Kapitalizmin bir önceki evresinde

diğer bölgeler esas olarak hammadde ve pazar alanı iken bu devam etmekle birlikte esas olarak öne çıkan sermaye ihracı ile daha geniş bir alana yayılan ve daha derin bir sömürü ağı oluşturulmuştur. Kapitalizm tam derinliği ve sonuçlarıyla doğru kavranmadığında emperyalizmin niteliği ve sonuçları da doğru kavranamamaktadır. Kendi içinde geçirdiği aşamalar ne olursa olsun kendisini oluşturan tüm yasalarıyla karşımızda duran kapitalizmdir. Sermaye ihracı, rantiyeci ve asalak karakteriyle tüm dünyada toplumsal üretimin içine daha yaygın şekilde sızarak büyük bir çürüme yaratmaktadır. Dünyanın diğer bölgelerine kapitalist üretim ilişkileri ağıyla daha güçlü şekilde çöreklenmekte, bu bölgeleri daha fazla bağımlı hale getirmektedir. Bağımsız orta ve küçük üretimi daha fazla baskı altına almaktadır.

Kapitalizmin ya da onun üst aşaması olan emperyalizmin ortaya çıkardığı sonuçlara, doğrudan bu sonuçları yaratan nedene karşı olmadan ve ona karşı bütünlüklü mücadele etmeden yalnızca şu veya bu parçada görünen biçim ya da sonuca karşı olmak kendi içinde bir anlam taşısa da bütünsel anlamda gerçek anti emperyalizm olarak tanımlanamaz. Hatta bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde anti emperyalizm olgusunu ana nedenden kopararak sonuçlarla kendisini sınırlayan bir bakış açısı ve hareket tarzı kapitalizmi yeniden üretmeye, onunla mücadeleyi sınırlamaya neden olur. Savaş karşıtlığından çevre hareketlerine, faşizme karşı olmaktan yerli halkların uluslararası tekeller ve yerel uşaklarının çıkarlarıncı ellerinden alınmasına kadar her bir saldırıya, yanı sıra, tahribe karşı çıktığınızda iyi bir şey yapmış olursunuz ama bu durumda yalnızca hedeflediğiniz tekil sorunda bir karşıtlık yaratmış olursunuz. Ötesi değil. Emperyalizme, iş birlikçilerine ve uşak-

larına karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini devrimci tarzda yürütmeyen, tüm toplumsal sorun ve çelişkileri sınıf mücadelesi çerçevesinde ele alıp sorunun kaynağına (emperyalist sisteme) ve politik iktidara yöneltmeyen ve esas dayanışmasını bu nitelikteki mücadeleler ile yapmayan bir hareket gerçek ve tutarlı bir anti emperyalist olamaz. Çünkü her çeşit sömürü ve zulmün, yoksulluk ve sefaletin, haksızlık ve adaletsizliğin kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Bu gerici sistemin sahipleri de tekeli burjuvazi ve onun uşak ve iş birlikçileridir. Dolayısıyla, bu gerici sınıfların ekonomik-toplumsal-siyasal-ideolojik-kültürel-askeri egemenliğine son vermeden, bu gericiğin hâkimiyet ve hükmetme araçları olan devletlerini parçalayarak yerine proletarya önderliğinde halkın iktidarını yaratmadan bağımsızlık, özgürlük ve barış mümkün olamaz.

YARI SÖMÜRGE ÜLKELERİN HALKLARININ ANTI EMPERYALİST MÜCADELESİ

Kapitalizmin emperyalizme evrilmesi süreci aynı zamanda proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin bir başka çelişkide somutlaşmasını, bir başka çelişkinin öne çıkmasını getirmiştir. Bu ise emperyalizm ile ezilen uluslar ve ezilen halklar arasındaki çelişkidir. Emperyalist sistemin nasıl bir vahşet ve yağma sistemi olduğu, en gözle görülür haliyle sömürge ve yarı sömürgelerde doğrudan ya da uşakları aracılığıyla oluşturdukları egemen yapılarda görülür. Emperyalistler açısından dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan sömürge ve yarı sömürge ülkelerin sömürüsü hayati öneme sahiptir. Emperyalistlerin kendi ülkelerinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskıyı yönetebilmeyi gerçekleştirmeleri de ancak sömürge ve yarı sömürge ülke haklarının acımasız sömürüsü pahasına gerçekleşmektedir. Bu gerçeklik nedeniyle ki emperyalizm ve ezilen halklar ile ezilen uluslar arasındaki çelişkinin ezilen halklar ve uluslar lehine çözümü için gerçekleştirilen ve gerçekleştirilecek mücadeleler emperyalist sistemin yıkılması için be-

lirleyici derecede önemlidir. Özellikle 1917 Ekim Devrimi ile birlikte ezilen ulusların mücadeleleri Proleter Dünya Devriminin bir parçası ve müttefiki haline gelmişlerdir:

"2. Ezilen halkların kurtuluş hareketi ve proletarya devrimi. Ulusal sorunu çözmek için Leninizm şu tezlerden hareket eder:

a) Dünya iki kampa ayrılmıştır: mali sermayeyi ellerinde tutan ve dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömüren bir avuç uygar ulusların kampı ve sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin, çoğunluk olan, ezilen ve sömürülen halkların kampı.

b) Mali sermaye tarafından ezilen ve sömürülen sömürgeler ve bağımlı ülkeler, emperyalizm için çok büyük bir yedek ve önemli güç kaynağı oluşturur.

c) Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin ezilen halklarının emperyalizme karşı giriştikleri devrimci savaşım, onlar için baskıdan ve sömürülmekten kurtulmanın biricik yoludur.

d) Belli başlı sömürgeler ve bağımlı ülkeler, şimdiden ulusal kurtuluş yolunu tutmuşlardır; bu da kaçınılmaz olarak, dünya kapitalizminin bunalımına varacaktır.

e) Gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketiyle sömürgelerdeki kurtuluş hareketlerinin çıkarları, devrimci hareketin bu iki biçiminde ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı tek bir cephe birleşmesini gerektirmektedir.

f) Ortak devrimci bir cephe kurulup sağlanıncaya kadar, gelişmiş ülkelerde işçi sınıfının zaferi ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanaksızdır.

g) Ezilen halkların, "metropol" emperyalizmine karşı kurtuluş hareketi, ezen ulusların proletaryası tarafından doğrudan doğruya ve azimli bir kararlılıkla desteklenmedikçe, ortak

ANTIMPERIALIST LEAGUE

devrimci cephenin kurulması olanaklıdır; çünkü *“başka bir halkı ezen bir halk özgür olamaz.” (Marks)*

h) Bu destek, ulusların ayrılma, bağımsız devlet olarak var olma hakkı sloganının gerçekleşmesini istemekten, bu sloganı savunmak ve uygulamaktan ibarettir.

i) Bu slogan uygulanmadan, ulusların bir dünya ekonomisi içinde birleşmelerini ve iş birliğini örgütlendirmek olanaksızdır. Bu iş birliği ise, sosyalizmin zaferinin maddi temelidir.

j) Bu birlik, ancak gönül rızasıyla kurulabilir ve halkların karşılıklı güvenlerine ve kardeşçe ilişkilerine dayanabilir.” **(Stalin, Leninizm'in İlkeleri, s. 75-77)**

Yine benzer bir bakış açısıyla emperyalizme karşı mücadelede sömürge ve yarı sömürge halkların ulusal bağımsızlık mücadeleleri ile proletaryanın politik iktidar mücadelesi ve ortak düşmana karşı birlikteliğinin önemli ve zorunlu oluşunu Mao yoldaşın sözlerinde de açıkça görürüz:

“Buradan da iki türden dünya devrimi olduğu ve birincisinin burjuva ya da kapitalist sınıflamaya girdiği görülür. Bu türden dünya devrim çağı çoktan tarihe karışmıştır: daha 1914'te birinci emperyalist dünya savaşı patlak verdiği ve özellikle 1917'de Ekim Devrimi meydana geldiği zaman son bulmuştur. İkinci tür, yani proleter sosyalist devrim

dönemi bundan sonra başlamıştır. Bu devrimin temel gücü kapitalist ülkelerin proletaryası, müttefikleri de sömürge ve yarı sömürgelerin ezilen halklarıdır. Ezilen bir millette hangi sınıflar, hangi partiler ya da kişiler devrime katılırsa katılsın ve bunlar sorunun bilincinde olsun ya da olmasınlar, sorunu kavrasınlar ya da kavramasınlar, emperyalizme karşı çıktıkları sürece, onların devrimi Proleter Dünya Devriminin bir parçası haline gelir ve kendileri de devrimin müttefiki olurlar.” **(Mao Zedung, Seçme Eserler 2, s. 351)**

Herhangi bir emperyalist devletten ya da genel olarak emperyalist sistemden bahsederken aslında tekellerin egemenliğinden söz ediyoruz. Emperyalist-kapitalist devletlerden tutalım da sömürge, yarı sömürge, yarı feodal devletlere kadar tüm ülkelerde tekellerin egemenliği ya doğrudan ya da dolaylı olarak gerçekleşir. Emperyalist-kapitalist devletlerde tekellerin egemenliği doğrudan, sömürge ve yarı sömürgelerde komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları vasıtasıyla gerçekleşir.

Sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde emperyalistler siyasal, ekonomik, kültürel vb. anlamda en gerici sınıflara dayanır ve bu gerici sınıflar vasıtasıyla kendi egemenliklerini sağlar ve devam ettirirler. Bu ülkelerde kapitalist gelişimin emperyalizmin egemenliği nedeniyle kendi normal gelişimini tamamlamaması ve feodalizmin çeşitli biçim ve

oranlarda mevcudiyetini koruyor olması anti emperyalist mücadeleyle doğrudan iç içe olan ulusal bağımsızlık mücadelelerini ve üretici güçlerin gelişimi önündeki engellerin temizlenmesini içeren Demokratik Halk Devrimi mücadelesini zorunluluk haline getirmektedir. Bu ülkelerde köylülük ve özellikle yoksul ve topraksız köylülük anti emperyalist mücadelenin temel gücünü oluşturmaktadır. Anti emperyalist mücadele ile anti feodal mücadele birbirinden bağımsız ele alınamayacak biçimde birbirine geçmiş bir özellik taşımaktadır. Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde gerek ulusal gerekse de uluslararası düzeyde uygulanan tüm tarım politikalarında tekellerin çıkarlarını ve tekellerin çıkarlarına göre yapılan düzenlemeleri görürüz. Tarımın emperyalist tekeller tarafından belirlenen plan ve hesaplara göre düzenlenmesi, özellikle yarı sömürge ülkelerde tarım alanlarının tekellerin ihtiyaçlarına göre biçimlendirilmesi bunun kendisidir. Tekellerin ihtiyaçlarına göre geleneksel ürün çeşitlerinin yerine başka ürünlerin üretilmesinin gerek çıplak zorla gerekse de yasalar yoluyla zorlanması ve milyonlarca köylünün üretimden koparak kasaba ve şehirlere akması bu gerçekliğin sonucudur. Toprak mülkiyetindeki tekelleri yoğunlaştırmayı, toprak sahiplerinin yüzde 10'unun dünyadaki ekilebilir toprakların yüzde 60'ına, Latin Amerika ve Güney Asya'da ise neredeyse yüzde 80'ine sahip olmaları ve kontrol etmelerinde görürüz. Çokuluslu şirketlerin büyük ölçekte toprağa el koyması

ya da kamulaştırma adı altında devlet eliyle gasbedilmesi, doğal kaynakları kontrol etmek için büyük toprak sahipleri ve asalak finans kapitalin bankaları aracılığıyla gerçekleşen emperyalist yağma köylülüğe dayanılmaz borçlar yaratmaktadır. Tüm bunlar köylülüğün toprak mücadelesini şiddetlendirmekte ve halk kitleleri ile yarı feodalizm arasındaki çelişkiyi derinleştirmektedir. Gerçekliği bütünlüklü yansıtmayan verilerle bile dünya nüfusunun yüzde 40'ından fazlasını oluşturduğu söylenen yoksul ve topraksız köylüler, bu ülkelerdeki Demokratik Halk Devrimine bağlı anti emperyalist mücadelenin önemli gücünü oluşturmaktadır. Dolayısıyla yoksul ve topraksız köylülük bu ülkelerde Demokratik Halk Devrimi ile iç içe geçen anti emperyalist mücadelenin belirleyici derecede önemli bir gücünü oluşturmaktadır.

Sömürge ve yarı sömürgelerde anti emperyalizmi herhangi bir emperyalist ülkeyi hedef alarak sınırlamak anti işgalci veya şu ya da bu emperyalist güç karşısında olmak anlamına gelir ama bütünlüklü ve tutarlı olarak anti emperyalist olmakla eşdeğer değildir. Anti emperyalizmi çokça yapıldığı gibi ABD emperyalizmi karşıtlığına ya da başka herhangi bir emperyalist güç karşıtlığına indirgediğimizde, bu anti emperyalist bir yan taşısı da bütünsel bir anti emperyalizm karşıtlığına sahip olmak anlamına gelmez.

Kayyım saldırısına karşı halk iradesine sahip çıkıyor

Hakkari Belediyesi Eş Başkanı Mehmet Siddık Akış'ın 3 Haziran'da gözüaltına alındıktan sonra yerine kayyım atanması ve yargılandığı davada 19 yıl 6 ay hapis cezası verilerek tutuklanmasına karşı protestolar ve nöbet eylemleri devam ediyor. 31 Mart yerel seçimlerinin hemen ertesinde provası Van'da yapılan halk iradesinin gaspı bu kez Hakkari'de hayata geçirildi. 3 Haziran'dan bugüne eylemler dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Devletin bu eylemlere karşı saldırısı sürse de halk, iradesine sahip çıkıyor.

Devletin “normalleşme” söylemlerinin ardından gelişen bu saldırının gösterdiği gerçek faşizm koşullarında ifade edilen her “demokrasi” ya da

“normalleşmenin” ancak kendi sisteminin sürekliliğini sağlayacak saldırıların gerçekleşmesidir. Devlet “seçme ve seçilme hakkı”nı tanımayarak saldırılarını derinleştiriyor. Bu nedenledir ki halkın örgütlenmesi, örgütlü bir güç olarak hakkını araması sistemin sunduğu tüm “hak”lardan daha üstün durumdadır. Devletin halkın iradesini gasp etme saldırısı da dahil olmak üzere tüm saldırıları püskürtmenin ve kazanımları korumanın yegâne yolu budur.

Van saldırısına karşı halkın ortaya koyduğu irade bir kazanımla sonuçlandı ve devlet geri adım atmak zorunda kaldı. Hakkari'de kayyım atanması sonrası gelişen tepki aynı başarıya yol açar mı bunu ancak önümüzdeki günler göster-

recektir. Ancak ifade edilmesi gereken gerçek Kürt ulusunun kazanımlarını korumak için yakın geçmiş gibi bir sessizlik içinde olmadığıdır. Van direnişinin ve kazanımının yarattığı moral, devletin dört bir yandan kuşatma ve saldırısının yarattığı öfke birikiminin de sokaklardaki yansıması görülmektedir.

DEMOKRASİ TALEBİ YÜKSELİYOR

Diyarbakır, Van, Urfa, Muş, Dersim, Mardin, Şırnak, Bingöl, Ağrı, Siirt, Erzurum, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antalya, Hatay'da bir araya gelen kitleler anti demokratik kayyım saldırısına karşı eyleme geçti. Birçok ilde ayrıca “Demokrasi Nöbeti” tutuluyor. Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde “Demokra-

si Yürüyüşü”nün startı verildi. DEM Parti binası önündeki açıklamaya vekillerin yanı sıra çok sayıda kişi katıldı. “Kayyıma geçit yok!” ve “Em rê nadin Qeyûman” yazılı önlükler giyen yürüyüşçüler, açıklama sonrası 3 gün devam edecek ve Hakkari merkezde son bulacak yürüyüşlerine başladı

Başta Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik saldırılar olmak üzere devletin tüm toplumsal kesimlere dönük saldırıları ancak güçlü direnişlerle püskürtülebilir. Bunun başarılması sokakta hakları için haykırانların yanında saf tutarak, onlarla birlikte ancak onlardan bir adım önde konumlanmakla mümkün olacaktır.

ROJAVA'DA ERTELENEN SEÇİMLER

Orta Doğu'da son yaşanan katliam ve işgal saldırıları, yeni kurulan çok bilinmeyenli denklemlerle birlikte Suriye gündemini tabiri caizse "modası geçmiş" gündem olarak değerlendirebiliriz. Bu modası geçmiş gündem Rojava'da yerel seçim kararıyla tekrardan ısınmış oldu. Suriye'nin kuzey ve doğusunda yer alan kantonlardan oluşan Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi 11 Haziran'da 7 kantonda yerel seçim düzenlemeyi planlıyordu. Seçimler Türkiye'nin işgal hevesli tehditleri ve ABD'nin "uyarıları" devam ederken ileri bir tarihe ertelendi.

Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) kontrol ettiği Cezire, Deyrazor, Rakka, Fırat, Minbic, Efrîn-Şehba ve Tabka kantonlarında yapılacak seçime 30 parti katılacaktı. "Özgürlük için Halkların ve Kadınların İttifakı" aralarında PYD, Kongreya Star, Suriye'nin Geleceği Partisi ve Zenubiya Kadın Topluluğu'nun da bulunduğu 22 parti ve örgütten oluşuyor. "Daha İyi Hizmet için Hep Birlikte İttifakı" çatısı altında ise 5 parti bulunuyor. İttifakta Demokratik Yeşiller Partisi, Kürdistan Çağdaşlık Hareketi, Kürdistan Kardeşlik Partisi (PBK), Suriye Kürt Demokrat Sol Partisi ve Kürdistan Emekçiler Birliği yer alıyor. Bunların yanı sıra Suriye Ulusal Demokratik İttifak Partisi, Ulusal Kalınma ve Demokratik Değişim Partisi ile Suriye Kürt Demokratik Birlik Partisi seçime katılacak diğer partiler arasındaydı. Burada birçok parti ve siyasi kurum yer alırken belirleyici olanın PYD ittifakı olduğunu belirtmeliyiz.

Seçimlerin tartışılan bir diğer tarafı ise "Barzanicilerin" boykot tavrı. Irak Bölgesel Kürt Yönetimi ve KDP çizgisinde olan Suriye Kürt Ulusal Konse-

yi (ENKS) seçimleri boykot edeceğini duyurdu. Irak Kürdistanı'nda ABD ve bölge iş birlikçilerinin güdümünde bir politika izleyen KDP çizgisi Rojava'da da SDG muhalifliğinde ilerliyor. KDP güçleri de Irak Kürdistanı'nda TC ile birlikte adına "pençe" dedikleri operasyonları genişletiyor; TC güçlerine alan açıyor, lojistik destek sunuyor. ABD ve yerli iş birlikçisi TC ile karşı karşıya gelmek istemeyen ENKS güçleri yerel seçimleri demokratik olmamakla suçluyor ve meşru görmediğini ifade ediyor.

TC yönetimi de yerel seçimlere işgal tehditleri savurarak karşı çıktıklarını duyurdu. Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısının ardından Erdoğan "PYD'ye sağlanan desteğin bölgemizdeki tüm unsurlarıyla birlikte bertaraf edileceğini, milli güvenliğimiz ve komşularımızın toprak bütünlüğü hilafına herhangi bir oldubittiye fırsat verilmeyeceğini bir kez daha vurguluyoruz" dedi. TC yönetimi Suriye'de hayallerini gerçekleştiremeyecek, Dörtlülük görüşmelerinden de istediğini alamayınca, Esad ile el sıkışma planları da suya düşünce tekrardan hiddetli bir "tampon bölge" planlarına girişti. Halihazırda kendini özerk yönetim ve kantonlar şeklinde yönetilen Rojava'nın "sembolik" seçimlerine bu kadar tepki verilmesi, Esad yönetimiyle oluşacak diyalog masasını dağıtmak, Suriye'nin siyasi çözüm arayışlarını da baltalamak için olduğu söylenebilir.

ORTA DOĞU'DA ÇOK BİLİNMEYENLİ DENKLEMLER

Orta Doğu denkleminde Türkiye ve Arap ülkeleri Esad yönetimi ile "normalleşme" adımları atarken Esad yönetimi de SDG güçleriyle diyalog çağrılarını yapıyor. Esad yönetimi Suriye'nin kuzeyinde askeri

seçeneği reddettiklerini ve TC'nin işgal planlarına karşı çıktıklarını ifade ediyor. Esad yönetiminden gelen açıklamalarda özerk yönetimle siyasi çözümün aylar içerisinde gerçekleşeceği vurgulanıyor. "Suriye'nin bütünlüğü Şam'ın özerk yönetimi kabullenmesiyle mümkündür" diyen özerk yönetim Şam'la diyalog sürecini geliştirmeyi hedefliyor. Uluslararası Koalisyon'un olası bir çekilme durumunda Suriye devleti ile anlaşmış olmak özerk yönetimin elini güçlendirecektir.

Bir yandan bölgedeki aktörlerin konumlanışlarını incelerken bir yandan da ABD ve Rusya emperyalistlerinin içinde bulunduğu durumu göz ardı etmemeliyiz. Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısıyla ve ambargolarla bir çıkmaza sürüklenen Rus emperyalizmi Suriye'ye yoğunlaşmıyor. Rusya'nın askeri olarak yıpratıcı bir süreçten geçmesi Esad yönetimine yeteri kadar destek olamaması ve bölgeye yoğunlaşamamasına neden oluyor. Diğer bir taraftan Siyonist İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırılarının en büyük destekçisi olan ABD emperyalizmi bölgede tahakkümünü artırmaya çalışıyor. Türkiye ile gerilen ilişkilerini, NATO ve F-16 pazarlığı üzerinden yumuşatan ABD emperyalizminin Suriye'de "karışıklık" çıkmasına yeşil ışık yakmamasını böyle yorumlayabiliriz. Kızıldeniz'de Husiler ile Filistin'de Hamas, Lübnan'da Hizbullah ve İran devleti ile kurulan denklemlerin hepsinde ABD emperyalizmi dolaylı ya da dolaysız hedef alınıyor. Bölgedeki en güçlü karakolu olan TC ile de bir "yerel seçim" üzerinden ilişkilerinin gerilmesini istemiyor. Her ne kadar TC'nin "tampon bölge" istemlerine yeşil ışık yakmasa da hava saldırılarına göz yumuyor. Bir yandan SDG'ye lojistik destek sağlarken bir yandan TC'ye hava sahasını açarak halkı, savaşıtları katlettiriyor, altyapıyı

bombalattırıyor. İran'ın Siyonist İsrail'i doğrudan vurduğu, 7 Ekim'den bu yana 45 binden fazla insanın katledildiği bir süreçte Suriye'de suların durulması isteniyor. SDG bu belirsiz gelecekte elini güçlendirmek için yerel seçim gibi hamleler yapmaya devam edecektir. "Yüksek Seçim Komisyonu" ve "Anayasa Mahkemesi" gibi merkezden bağımsız paralel kurumlar, Anayasa yerine geçen "Toplumsal Sözleşme"de mülki idarenin "Kuzeydoğu Suriye Bölgesi" adıyla birleştirilmesi bu el yükseltmenin adımları olarak okunabilir.

11 Haziran'da yapılması planlanan Rojava seçimleri şimdilik ağustos ayına ertelendi. Bu 2 aylık süreçte Esad yönetimiyle özerk yönetimin diyalog süreci, ABD'nin TC ile ilişkileri belirleyici olacaktır. TC devletinin Irak Kürdistanı'nda Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük imha ve işgal saldırıları devam ederken derinleşen ekonomik krizde böylesi bir "tampon bölge" iddiasının hayal mi gerçek mi olduğunu göreceğiz. Yerel seçimlerde AKP-MHP blokunun yaşadığı hezimetin ardından, tüm ekonomik faturayı göze alarak faşist iktidar bloku şovenizme sarılarak işgal saldırılarını genişletebilir. Bu yerel seçimler yapılsa da yapılmassa da fiili özerk yönetim için resmi bir statü ifade etmiyor. Halihazırda bir yerel yönetim organı olan bölgelerin bir çatı altına alınması hedefleniyor. Bu süreç Esad yönetimi ile diyalog sürecini hızlandırırken ağustos ayında bu gündem tekrardan ısınacaktır. Şimdilik rafa kaldırılan yerel seçim sürecinde fırsat kollayan bölge devletleri, çıkarını düşünen emperyalizm ve elini güçlendirmek isteyen özerk yönetimin alacağı pozisyonları ağustos ayında tekrardan bir denklemin içinde yorumlayabiliriz.

AVRUPA SEÇİMLERİ VE ÇÖZÜLME: KRİZ ATEŞİ FRANSIZ BURJUVA DEMOKRASİSİNİ TÜKETİYOR

“Avrupa seçimleri” sirki Fransa'da son perdesini oynadı. Sonuçlar açık: Macron'un cumhurbaşkanlığını devralmasından bu yana yapılan tüm seçimlerde olduğu gibi, seçim sisteminin reddi (çekimser oy, boş oy, geçersiz oy) 25 milyon oyla en büyük kazanan oldu. Bu, Fransa'daki en geniş ve en derin kitlelerin tarihsel eğilimidir: Burjuva devletini, hükümetini, sistemini reddetmek. Asıl ders budur.

Burjuva yorumcular “son 30 yılın tarihi katılım oranı” üzerinde duruyorlar. Fransa'da 2019, 2014 ve 2000'lerdeki Avrupa seçimlerinin “Avrupalı” bir karaktere sahip olduğunu, yani burjuvazinin kitleleri “Avrupa Parlamentosuna”, 705 aktörün Avrupa'nın emperyalist güçleri ile tüm tekeller ve lobileri arasındaki mücadele ve danışıklı dövüşün yararına tatsız parçalar oynadığı bu güçsüz araca gidip oy vermeye teşvik ettiğini bilinçli olarak unutuyorlar.

2024 farklıydı: 2022 seçimleri ve 2023'ün büyük isyan yılından sonra, ekonomik, sosyal ve siyasi kriz ortamında, Avrupa seçimleri RN (Ulusal Birlik) ve başkanlık partisi liderliğindeki burjuva partileri tarafından ulusal düzeyde yaşanacak çatışmaların bir provası olarak kullanıldı. Bu yüzden Başbakan Attal, RN ile tartıştı. Bu nedenle 7,7 milyon oy (seçmenlerin yüzde 15'i), yani 2022'de Le Pen'den 1 milyon daha az oy alan Jordan Bardella derhal Ulusal Meclis'in feshedilmesi çağrısında bulundu.

Sonuçlar ortada: RN'nin zaferi, seç-

men tabanının oy verdiği anlamına geliyor. Bu meteorik bir yükseliş değil. Bardella'nın popülaritesinin yüksek olmasının tek nedeni etrafındaki tüm partilerin çökmüş olması. Macron'un partisi 2019'a kıyasla 1,5 milyon seçmen kaybetti.

Macron 2017'de PS'nin (Sosyalist Parti) dumanı tüten yıkıntıları üzerinde yeni bir burjuva partisini konsolide ederek Fransız burjuvazisinde bir siyasi kriz dönemi başlattı. İlk çeyrek yılında, başbakanı Édouard Philippe aracılığıyla LR'yi (Cumhuriyetçiler) dize getirmeyi başardı. Ganimetten kralın payını aldı ve Fransız emperyalist burjuvazisi için ideal bir sancaktar oldu. 2022'de Le Pen'e karşı tek başına yeniden seçildi. Bugün Ulusal Meclis'in feshedildiğini ilan ediyor.

Burjuvazi bir sınıf olarak parlamentoda fraksiyonlar halinde mücadele etmektedir: Fransız emperyalizminin çıkarları cumhurbaşkanlığı partisi ve RN tarafından ortaklaşa savunulmaktadır. Bunlar burjuvazinin iki partisidir. Bir tarafta itfaiyeci, diğer tarafta kundakçı yoktur: Her ikisi de gerici bir devletin hizmetindeki kundakçılardır.

Burjuva medya ve siyasetçiler şimdi akşamdan kalmadır: Macron hükümeti nasıl feshedebilir? Hangi amaçla? Onlara göre bunun mantıklı hiçbir yanı yok. En Makyavelistleri için bu “siyasi bir oyun”, “riskli bir kumar” olacaktır. Saflar için Macron, Avrupa seçimlerinin “şokundan” sonra basitçe “topu tekrar

halkın sahasına attı” ki bu kimseyi şok etmedi; çünkü anketler her şeyi sandıktan önce söylemişti!

Fransa'daki sınıf mücadelesi gerçeğini ve burjuva devletin gericileşme sürecini görmezden geliyorlar. Burjuvazi her ne pahasına olursa olsun krizi önlemek istiyor, kaçınılmaz düşüşü ve proletarya tarafından devrilmesi karşısında kendisini egemen sınıf olarak korumak için her türlü yeniden yapılanmaya, iktidardaki her partiye, her rejime hazır.

Dolayısıyla Macron'un cumhurbaşkanının istisnai yetkilerinden biri olan Ulusal Meclis'i “hafifçe” feshettiğini iddia etmek düpedüz yalandır. Buna içtenlikle inananlar, hem soldan hem de sağdan, ayrıcalıklarını kaybettikleri için bacaklarını sıvazlayan ve kör olan giden milletvekilleridir.

Le Monde 10 Haziran'da, Élysée'de bir hücrenin fesih için birkaç aydır çalıştığını ortaya çıkardı. Yani bu önceden hazırlanmış bir plandı. Fransa'da Cumhurbaşkanı, Meclis'te azınlıkta olsa bile, muazzam bir güce sahiptir. Fransız burjuvazisi geçen yüzyılda De Gaulle'ü seçtiğinde buna karar vermişti. Macron, krizin temeline inmek için beş yılın sonundaki projeleri [örneğin Kalkan'ın (Yeni Kaledonya) son haftalarındaki büyük isyana yol açan seçmenlerin çözülmesi, aynı zamanda yaşamın sona ermesi veya işsizlik reformu planları] bir kenara bıraktı.

Çağırdığı erken yasama seçimleri bir

kampanya değil. Hazırlanmak için 20 gün varken herkesi şaşırtıyor, hatta konuşmalarında onları çağıran RN'yi bile. Bu gerçek bir seçim maskaralığı, saf ve basit. Kitlelerin “parlamenter kretinizmin” gerçekte ne anlama geldiğini anlayabildiği Meclis'teki 2 yıllık sirkten sonra, onu feshetmek Macron için bir kayıp değildir. Seçimi bir koalisyonla kazanırsa yeniden toparlanma ve muhalefet dönemini kapatır ve bir sonraki gerçek son tarih olan 2027'ye hazırlanabilir. Kaybederse ve RN hükümete gelirse, aynı gerici planlarla ilerleyecek, sadece daha iddialı olacak ve o da krizi önlemede başarısız olacak: Tıpkı Meloni'nin şu anda İtalya'da başarısız olduğu gibi. Gericileşme ilerleyecek ve Fransız emperyalist burjuvazisi, halihazırda yaptığı gibi, bir rejim krizi sırasında burjuva demokrasisini süslerinden arındırma olasılıklarını düşünecektir.

Solun trompet ve borazanlarına gelince, onlar zavallıdır. Oportünist, ilkesiz bir seçim ittifakının geniş kitleleri, burjuva meclislerine ve seçim sandıklarına sırtını dönmüş 25 milyonu kendilerine oy vermeye getireceğini düşünüyorlar. Bu “hayal kırıklığına uğramış” ve “ilgisiz” insanlara toplu halde kendilerini suçlu hissettirmek istiyorlar. Hepsi boşuna. İçinde yaşadığımız emperyalizmin çürümüşlüğünde, proletaryanın tek bir politikası vardır: Seçimleri boykot etmek, devrime ciddi bir şekilde hazırlanmak.

**Bu yazı www.causedupeuple.org internet sitesinden alınmıştır. Gazetemiz tarafından Türkçeye çevrilmiştir.*

NAKBA'NIN 76. YILINDA FİLİSTİN DİRENİŞİ VE KÜRT ULUSAL HAREKETİ-II

Kürt ulusunun Rojava'da elde ettiği kazanımlar TC'yi içinden çıkılmaz bir paradoksa sürüklemiştir. Bu nedenle TC Sur, Cizre ve Nusaybin'de patlak veren özyönetim direnişlerinde binlerce Kürt'ü "terörist" ilan edip katletmekten çekinmemiştir. T. Kürdistanı günümüzde tıpkı Filistin'de olduğu gibi bir açık hava hapishanesine dönüşmüş durumdadır. TC, uşağı olduğu emperyalistler için T. Kürdistanı'nda ilhakçı, Suriye ve Irak Kürdistanı'nda işgalci politikalar izlerken güçlerini ve bölgedeki konumunu konsolide etmeyi ihmal etmemiştir. Yalnızca son bir yıl içerisindeki "savunma ve güvenlik" olarak belirlenen savaş bütçesindeki dolar bazlı artışa göz atmak yeterlidir: *"Bahsi geçen savunma ve güvenlik bütçesi, bugünün kuru ile yaklaşık 40,5 milyar ABD dolarına tekabül ediyor. Türkiye, 2023 yılında savunma ve güvenliğe yaklaşık 16 milyar dolar ayırmıştı. Şu an için savunma bütçesindeki dolar bazında artış, yaklaşık yüzde 250 bandında."*

Filistin'deki ve Kürdistan'daki güncel politik durumda savaş gerçekliği

rasyonel olmaktan uzaktır. Çünkü her iki bölgenin de sosyal, ekonomik, siyasi ve coğrafi gerçekliği aynı değildir. Örneğin Suriye Kürdistanı'nda ve Irak Kürdistanı'nda faşist TC ve KDP güçlerine karşı zorlu bir savaş verilirken T. Kürdistanı'nda özyönetim direnişlerinin yenilgiyle sonuçlanmasından bu yana, tasfiye rüzgarlarının da daha güçlü esmesi sebebiyle ağır aksak bir savaşım hâkimdir. Oysa Filistin'in hemen her yerinde Siyonistlere karşı meşakkatli şehir savaşları verilmektedir. Dolayısıyla Kürdistan'daki ve Filistin'deki farklı ve değişen çelişkiler-koşullar hakkında varsayımlar üzerinden yüzeysel mukayeselere girmekten titizlikle kaçınılması ve gelişmelerin objektif bir çıktısına ulaşılması gerekir.

Yukarıda Filistin ve Kürdistan coğrafyası hakkında değindiğimiz olgular, Filistinlilerin ve Kürtlerin ilhakçı, işgalci ulus-devlet aygıtlarına ve sömürgeci emperyalist güçlere karşı direnişlerindeki tarihsel haklılıklarını ve andaki meşruluklarını anlamamız için yeterlidir. Filistin'de Nakba; Kürdistan'da Dersim, Halepçe, Rojava, Humeyni'nin idam fetvaları vd. demektir. Ezen ulusların

egemenlerini, ezilen uluslar üzerindeki kanlı diktatörlüklerinde ortaklaştıran olgunun adıdır Nakba. Ezilen ulusları ortaklaştıran ise ezen uluslara karşı verdikleri haklı savaşlarıdır. Denebilir ki Nakba Kürdistan'da da sürüyor ve direniş de!

AKSA TUFANI ÇIKIŞI VE KÜRT ULUSAL HAREKETİNİN FİLİSTİN TUTUMU

Filistin Ortak Operasyonlar Odası'nı Ramallah, Gazze, Nablus gibi stratejik bölgelerde örgütlenen ve kitle desteğine sahip pek çok İslami ve sol-sosyalist örgütlerin bir ulusal birleşik cephesi olarak kabul etmeliyiz. 7 Ekim 2023'te Ortak Operasyon Odası'na bağlı El-Kassam Tugayları'nın İsrail'e yönelik Aksa Tufanı operasyonu başlattığı saldırılar savaşı yeni bir safhaya taşımış oldu. Aksa Tufanı operasyonu Hamas'ın öncülüğünde düzenlenmiş olsa da tüm örgütler birleşik mücadele ruhuna uygun şekilde hareket ederek savaşı büyütmede gecikmediler ve operasyonu Filistin ulusal direnişine mal ettiler. Burjuva-feodal medya savaşın yeni safhasını Hamas ile İsrail arasın-

da cereyan etmekteymiş gibi servis etti. KUH'un (Kürt Ulusal Hareketi) sözcüleri de gelişmeleri "Hamas-İsrail savaşı" olarak değerlendirdi ve Hamas ile İsrail arasındaki çatışmanın sona erdirilmesine dair barışçıl çağrılarda bulundular. Bu minvalde varsayımlardan ve temelsiz değerlendirmelerden öteye geçemeyen, Hamas'ı İsrail'e saldırtanın ve Hamas yöneticisinin Tayyip Erdoğan olduğu(!), Filistinlilerin ve İsraili Yahudilerin çözümü Öcalan'ın yeni paradigmasında aramaları gerektiği gibi görüşler de KUH nezdinde sıkça kullanılmaya başlandı. Açık ki şimdi daha şiddetli bir şekilde cereyan eden Filistinlilerin Siyonist İsrail'e karşı haklı savaşını salt Hamas ile Siyonist İsrail arasında süren bir savaşmış gibi ele almak meseleye dar pencereden bakmaktır. 8 aydır Nakba tarihinin en şiddetli muharebelerinden birisine tanıklık etmekteyiz ve geçen bu süre zarfında daha şimdiden on binlerce Filistinli, Siyonistlerin saldırılarında yaşamını yitirmiştir.

El-Kassam Tugayları komutanlarından Muhammed ed-Dayf'ın 7 Ekim'de

saldırının ayrıntılarına ve nedenlerine dair verdiği bilgiler aydınlatıcı niteliktedir. Filistin halkının bir devlet kurma projesine geri döndüğünü belirten Dayf, İsrail'in ihlallerine karşı bir çizgi çekme kararı aldıklarını ve İsrail'e karşı Aksa Tufanı operasyonunu başlattıklarını ifade etmişti. Operasyonun 5 bin füzeli ilk saldırı aşamasıyla birlikte, İsrail ile güvenlik koordinasyonunun sona erdiğini, Aksa Tufanı'nın İsrail'in düşündüğü ve beklediğinden çok daha büyük olacağını belirterek İslam ve Arap dünyasını İsrail'in işgalini silmek için birleşme, "elinde tüfeği olan herkese bunu çıkarma" çağrısı yapmıştı. Hemen sonrasında yukarıda da belirttiğimiz gibi Ortak Operasyon Odası'na bağlı Filistinli örgütler savaşı tereddütsüz büyütme iradesini göstererek Siyonistlerle şiddetli çatışmalara girmişlerdi. Tüm dünyanın gözü önünde açığa çıkan gerçeklere; yani Filistinli örgütlerin bir ulusal direniş hattında birleşmesine, Filistin halkının bu örgütlerin öncülüğünde mücadelesini sürdürmesine ve yapılan onca açıklamaya rağmen Filistin ulusal kurtuluş mücadelesi -ya da direnme savaşı- KUH tarafından Hamas-İsrail arasındaki bir "çıkart" dalaşı olarak kabul edilmeye devam etmiştir. Ancak savaş salt Hamas ile Siyonist İsrail arasında değil, farklı ideolojik-politik amaçlara sahip, bir araya gelen Filistinli örgütlerin öncülüğünde Filistinlilerle Siyonist İsrail arasında sürmektedir.

KUH, Hamas'ın yöntemlerini doğru bulmadığını açıklamıştır. Bu açıklama, Re'im'de gerçekleştirilen bir müzik festivalinde Zaka kaynaklarına göre 260 sivilin Hamas militanları tarafından öldürülmesiyle sonuçlanan saldırıyı gerekçe göstermektedir. İsrail kaynakları festivale yönelik saldırıyı Hamas'ın düzenlediğini iddia ederken ve KUH bu kaynakları esas alarak değerlendirmelerde bulunurken Hamas yetkililerinden saldırıya dair yapılan açıklamada şu ifadelerle yer verilmiştir: "Kassam mensuplarının 7 Ekim'de sivilleri hedef aldığı iddiası tamamen iftira ve yalandır. Bunları iddia edenler İsrail kaynaklarıdır. Bunu teyit eden hiçbir bağımsız kaynak yoktur. O gün çekilen videolar ve İsraililerin daha sonra yayınlanan ifadeleri gösteriyor ki Kassam savaşçıları sivilleri hedef almadı, sivillerin çoğu İsrail ordusunun ve polislerinin şaşkınlığı sonucu İsrail polisi ve askeri tarafından öldürüldü." Devamında ise İsrail'in işlediği savaş suçlarından kaynaklı Lahey'de UAD'da (Uluslararası Adalet Divanı) yargılanma-

sını engelleyen ABD ve AB'ye "özellikle ABD, Almanya, Kanada ve İngiltere'ye eğer gerçekten adalete inanıyorlarsa, Filistin'de işlenen tüm suçların soruşturulması için yargı sürecine destek vermeleri" çağrısında bulunulmuştu.

KUH sözcülerinin bir başka argümanı ise Hamas'ın bir İslam örgütü olmasıdır. Bu argüman baz alınarak ortaya atılan iddiaya göre RTE, nasıl ki Rojava'da IŞİD terörizmini hortlattıysa Filistin'de de İsrail'li sivillere saldıran Hamas'ı aynı şekilde hortlatmıştır(!) Çünkü Hamas da IŞİD gibi İslamcı-cihatçı, kafatasçı bir örgüttür(!) IŞİD, Kürtlerin Rojava'daki kazanımlarına dahası ulusal bağımsızlık talebine yönelen TC'nin ve emperyalist efendilerinin beslemesi bir terör örgütü olarak Kürdistan'da faal hale getirilmiştir. İslami niteliği gerekçe olarak gösterilen Hamas ise ulusal bağımsızlıkçı bir hareket olarak işgalci İsrail devletine karşı savaşmaktadır.

Filistin halkının ezici bir çoğunluğu İslam dinine mutabık bir kültüre ve yaşam tarzına sahiptir. Dolayısıyla Filistin mücadelesinde Hamas'ın konumu hakkında bilimsel bir tahlil yapmak, örgütün ait olduğu toplumun sosyo-kültürel ve sosyoekonomik gerçekliğini hesaba katmak, örgütü ve toplumu kendi özgün koşulları ve dinamikleri içerisinde incelemek elzemdir. Bu bağlamda Siyonistlerin "Hamas IŞİD'dir" vd. argümanlarını benimseyerek Hamas ile IŞİD'i eşitlemenin bilimsel bir yaklaşım tarzını yansıtmadığı aşikârdır. Hamas işgal karşıtı bir hatta ulusal bağımsızlık talebine yönelirken IŞİD Kürt Ulusal Hareketine yönelmekte esasta emperyalistlerin çıkarlarını korumaktadır. Rojava'da TC'nin Kürtlerin kazanımlarına karşı IŞİD, ÖSO gibi çeteleri askeri, siyasi ve ekonomik olarak desteklediği bilinmektedir. Bu çetelerin amacı Rojava'daki Kürtlerin can bedeli verdikleri mücadelede elde ettikleri kazanımlarla daha büyük bir çatı altında örgütlenmelerinin önüne geçmektir. Çünkü Rojava halkının olumlu eylemi, faşist diktatörlüğün siyasi arenada, iç-dış politikada ve pazarda hareket alanının sınırlanması anlamına geliyordu. Böylece Rojava'daki mücadelenin çetelerin de devreye alınmasıyla tasfiye edilmesi planları pratik süreç içerisinde açığa çıkmış oluyordu.

2018'de TC'nin ÖSO ile Efrin'e yönelik başlattığı geniş çaplı harekât ve sonrakı 4 yıl içerisinde Efrin'in demografik yapısındaki değişimler son derece çar-

pıcıdır. Rojava Özerk Yönetimi'nin 2022 yılında açıkladığı raporda şu ifadelerle yer veriliyordu: *"Resmi verilere göre 300 binden fazla Efrinli yurttaş göç etti. Şu anda Efrin'deki Kürt nüfusu yüzde 25 oranında azaldı. 400 binden fazla Arap Efrin'e yerleştirildi. Kamu alanlarının isimleri Arapça ve Türkçe olarak değiştirildi. Türk bayrağı çekildi." Adım adım Kürtlerin sosyal ve ekonomik gelişme dinamikleri Efrin'de tasfiye edilmiştir. Diğer taraftan IŞİD de TC ile organik ilişkiler içerisinde bulunup emperyalistlerin çıkarlarını kollayan adımlar atmakta/ politikalar yürütmektedir.*

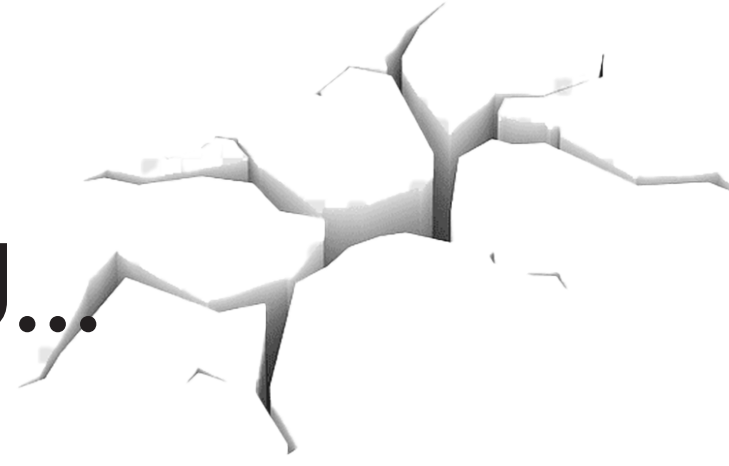
Hamas ise İslami bir niteliğe sahiptir ancak bu Hamas'ı tanımlamak için yeterli değildir; aynı zamanda anti Siyonisttir. İşgalci İsrail devletine karşı sürdürdüğü ulusal mücadele aynı zamanda emperyalist güçlerin çıkarlarına yönelmektedir. Bu bağlamda yürüttüğü mücadele objektif olarak anti emperyalist bir niteliğe bürünmektedir. Kuşkusuz tutarlı bir anti emperyalist çizgi sadece komünistlerden beklenebilir. Kısacası Hamas da ulusal bir hareketlere içkin olan tüm tutarsızlıklara sahiptir. Hamas'ın IŞİD'ten ciddi ideolojik farklılıkları söz konusudur. Hamas kurulduğu sırada İsrail'in Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ndeki işgalci varlığına son verip "Filistin İslam Devleti"ni kurmayı amaçladığını açıkça ilan etmiştir. Öyle ki günümüzde de ABD'nin sıkça vurguladığı "iki devletli çözüm" modeline FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) rıza gösterirken Hamas bu "çözüm"e karşı çıkmış ve Siyonistlerle savaşa devam edilmesi gerektiğini savunmuştur. Dolayısıyla Hamas'ın Siyonizm karşıtlığını anti semitizm değil, ezilen ulus çelişkisi teşkil etmektedir. Onun ulusal baskıya yönelen eylemi objektif olarak devrimci bir muhtevaya sahiptir. Emperyalistlerin ve Siyonist İsrail'in "Hamas=İŞİD" şeklinde kurduğu denklem, Siyonistlerin katliamlarını meşrulaştırmak, işledikleri savaş suçlarını hasır altı etmek bağlamında anlamlıdır. Ancak KUH'un aynı denklemin jurnal bir savunusunu yapması, Orta Doğu'da ulusal kurtuluş savaşlarının yükselişe geçtiği böylesi bir dönemi anlamak bakımından büyük talihsizliktir.

Yine Kürt Ulusal Hareketi'nin bileşenlerinden olan Kürt orijinli "Marksist-Leninist" çevrelerin Filistin'in Siyonizm'e karşı direnme savaşına dair aldığı tutum da farklı değildir. 7 Ekim'den bu yana benzer argümanlar etrafında hemfikir olmuşlardır. Bu arkadaşlar, savaşın

Kuşak Yol, IMEC ve Ovaköy-Basra demiryolu-karayolu projelerinin bölgede güç dengeleri açısından iyi okunması gerektiğini ve savaşın bu gelişmelerden bağımsız olmadığını belirtmişlerdir. Şüphesiz, bölgede var olan ulusal sorunun temeli pazar sorununa dayanmaktadır, bu okuma doğrudur. Ancak savaşın Hamas ile İsrail arasında geliştiğine (Ortak Operasyon Odası ve içerisinde yer alan diğer Filistinli gruplarla Hamas'ın ortak iradesi yok sayılmıştır), bunun yalnızca Filistin ile İsrail halklarına zarar verdiğine, Filistin'in Hamas zihniyetinden kurtulması gerektiğine ve "iki devletli çözüm"e dair ılımlı yaklaşımlarla ileri sürdükleri görüşlerden ulusal soruna Marksist-Leninist pencereden bakılmadığı anlaşılmaktadır. Yine bu arkadaşlar Hamas'ın Filistin halkını temsil etmediğine dair kesin çıkarımlarda bulunmuşlardır. Hangi saiklere ya da somut gelişmelere dayanarak böyle bir iddiada bulunduklarını bilmiyoruz fakat Hamas'ın bugün Filistin halkının çoğunluğunu temsil ettiği bir gerçektir. Şeyh Sait isyanına dair tartışmalar hatırlanabilir. İslami bir niteliğe sahip olduğu diğer bir ifade ile feodal karakteri bilinir. Onun gerici/feodal karakteri mahkûm edilirken Kürt ulusunun uğradığı milli baskı politikalarını sona erdirmeye yönelmesi yani ulusal bağımsızlıkçı karakteri ayaklanmaya objektif olarak devrimci bir muhteva kazandırdığı da komünistlerin dikkat çektiği bir özelliğidir. Bu yönüyle Şeyh Sait isyanı demokratik bir muhteva taşıyordu. *"Gerek sömürgelerdeki ve gerekse uyruk milletlerdeki bu milli hareketler, eski dönemin çağımıza devrettiği, yaygın olmayan ve çağımızı karakterize etmeyen ama yine de Marksist-Leninistlerin ele almak zorunda oldukları birer vakıadrlar. ... Kesin bir şey varsa, o da, bu milli hareketlerin ilerici ve demokratik bir muhteva taşıdığıdır."* (İ. Kaypakaya)

Sonuç olarak, dostlarımız, somut koşulları doğru okumalı, doğru tahlil etmelidir. En temelde de çıkarılacak sonuçlar, Kürt ulusu ile Filistin ulusunun faşizme, Siyonizme, emperyalizme karşı haklı savaşlarını büyütmesine hizmet etmelidir. Artık emperyalistler ve onların yerli iş birlikleriyle ezilen uluslar arasındaki çelişkiler geri dönülmez bir aşamaya ulaşmıştır. Bu geri dönülmez aşamada ulusal soruna "kılıç ile boyun arasında" öneriler sunmak yerine ezilen ulusların enternasyonal dayanışmasını örgütlemek her zamankinden daha acil bir görevdir.

KÜRESEL FELAKETLERE DOĞRU...

Kıyamet senaryolarına konu olacak derecede, büyük yok oluşlara yol açabilecek doğal afetler her an karşımıza çıkabilir. Dünya üzerinde defalarca kez canlılar, kitlesel yok oluşlara tanık oldu, daha büyük çaplı tehditler bir an ötemizde duruyor olabilir. Bu tehditlerin bir kısmı ön görülebilir, insan faaliyetleri ile engellenebilir. Bir kısmı ise insanlığın mevcut durumu itibarıyla herhangi bir şekilde bertaraf edilemeyecek veya hesaplanabilir olmayan olgulardır.

Hesaplanabilir olsun veya olmasın, engellenebilir olsun veya olmasın, insanlığın içinde bulunduğu mevcut sistem kendisine doğal felaketleri yakınlaştıran, herkes için sonu hazırlayan bir sistemdir. Kapitalizm kendi sonunu en başından hazırlamıştır. Burjuvazi, proletarya ile birlikte var olmuştur. Emek sömürsüne ve talana dayanan bu sistemde tek hedef, durmak bilmeden sömürüyü artırmak ve kâr sağlamaktır. Dolayısıyla tabiatın bütününü kendisi için yalnızca sömürüye dayanak olacak birer araçtan ibarettir.

İçerisinde bulunduğumuz evren ve üzerinde yaşadığımız dünya, canlılar için hayati tehlikeler barındırır. Güneş sistemi içinde savrulup duran bir göktaşının dünyaya çarpması, güneşin kırmızı bir deve dönüşerek yakınındaki gezegenleri kavurması gibi birçok senaryo söz konusu olabilir. Elbette kapitalizmin bu gibi felaketlerde olası payı için dolaylı varsayımlarda bulunabiliriz. Sonuç olarak kapitalizm her ne kadar akılcı toplum ve bilimin yol göstericiliği gibi söylemler ile ortaya çıkmış olsa da, esasta bilimi tahakküm altında tutar. Bilim dolayısıyla kapitalist sistemin ihtiyaçlarını önceleterek ilerler. Yani insanın doğa ile olan çelişkisinde bilim yeterince etkili bir silah olarak kullanılamaz. Bilimsel gelişime belirli bir evre itibarı ile ket vurulur, böylece hesaplanamaz felaketlerde de dolaylı bir kapitalizm etkisi bulmak mümkündür. Buradaki etki, olgunun hesaplanabilir olmasının önünde, kapitalizmin bir engel olarak durmasıdır.

Daha ötesi, bir kısım felaketler doğrudan kapitalizm ile ilişkilidir. Depremlerde on binlerce insanın hayatını kaybetmesi, doğrudan insan canını hiçe sayan, barınma güvenliğini görmezden gelen ve ölümler üzerinden dahi rant yaratma çabası içinde olan bir sistemdir kapitalizm. Küresel ölçeğe, salgın hastalıkların milyonlarca insanı kırıp geçirmesinin asıl sorumlusudur.

YOK OLUŞA KARŞI DURAMAMA GEREKÇESİ: MALİYET!

Son yıllarda küresel çapta en ciddi tehditlerden biri olarak yanardağ patlamaları veya süper volkanlar gösterilmektedir. Geçmişte çok sayıda insan yanardağ patlamaları sebebi ile hayatını yitirmiştir. Henüz daha birçok aktif yanardağ mevcuttur, kimi bölgeler turistik gezilere dahi açıktır. Ancak küresel sonuçları olacak patlamalara ev sahipliği yapabilecek volkanlar, genellikle büyük bir bölgeyi kapsamaktadır. Örneğin Yellowstone Süper volkanı, 60 kilometre uzunluğa ve 29 kilometre de genişliğe sahiptir. Patlaması halinde, 22 kilometre yüksekliğe malzeme püskürtebilecektir. Bunun sonucunda çok uzun süren bir gece başlayabilir, çünkü volkan ile birlikte püskürtülen kükürt aerosoller güneş ışığını geri yansıtarak dünyaya ulaşmasını engelleyecektir. Dünya çapında hava sıcaklığı ortalama 3 ila 5 derece arasında soğuyabilecektir, bu ise “volkanik kış” adı verilen sürece girilmesine sebep olabilecektir. Geçmişte, yıllar süren volkanik kışlar yaşandığı bilinmektedir, bu durumun aynısını yaşatacak derecede büyük ölçekli volkanlar henüz daha mevcuttur. 10 yıl sürecek bir volkanik kış düşünelim. Atmosferdeki zehirli gazların ve tozun dünyanın etrafını dolaşıp durduğu, bitkilerin tamamına yakınının yok olduğu, hayvan türlerinin büyük bir kısmının yeryüzünden silindiği bir 10 yıl. İnsanlığın böylesi bir felaketi büyük ölçeğe bir yok oluş yaşamadan atlatması elbette düşünülemez.

İyi haber şudur ki, Yellowstone’da bir daha büyük ölçekli bir patlama

yaşanmayabilir. Herhangi bir yılda bu alanda patlama yaşanması, şu an için yüzde 1’in de altında bir ihtimal olarak hesaplanmaktadır. Bu ihtimal bir asteroitin dünyaya çarparak kitlesel yok oluşa yol açmasından daha düşük bir ihtimaldir. Ancak Yellowstone dünya üzerindeki tek süper volkanik alan değildir. Daha yüksek patlama ihtimalleri barındıran Pasifik Ateş Çemberi ve Endonezya’da bulunan Süper Volkanik alanlarda ise araştırmaların yeterli düzeyde olmadığına dair sıklıkla bilim insanları tarafından demeçler verilmektedir. Çünkü böyle bir çalışmanın maliyetinin yıllık 2 milyar dolara ulaşabileceği belirtilmekte, dolayısıyla bu çalışmalara yeterli kaynak aktarımı sağlanmamaktadır. Bu alanlarda yaşanabilecek sürpriz bir patlama, insanlığı karşı karşıya kaldığı en büyük felaketlerden birine sürükleyebilecektir, bu alanlardaki volkanik faaliyetlerin takibi dahi sağlıklı şekilde yapılamamaktadır. Geçmişte yaklaşık 70 bin yıl önce bu alanda yaşanan süper volkan patlaması sonucu, insan türünün yok oluşa karşı karşıya kaldığı, neredeyse yalnızca bin çift insanın kaldığına dair kuvvetli teoriler mevcuttur. Bugünkü insan nüfusu ve bu topluluğun ihtiyaçları göz önüne alındığında tehlikenin boyutu net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Ancak kapitalist-emperyalist sistem bu durumu kaynak ayıracak kadar değerli görmemektedir.

FELAKETİN SEBEBİNE DÖNÜŞMEK!

Görüldüğü gibi kimi felaketlere sistem göz yumarak sebep olabilmektedir. Bu doğal olaylar antropojenik yani insan kökenli değildir. Ancak felakete dönüşmesindeki pay insana, direkt olarak kapitalist-emperyalist sisteme aittir.

Bir de antropojenik yani insan kökenli faaliyetler sebebi ile ortaya çıkan felaketler mevcuttur. Bu tehditlerin hepsi varoluşsal yani insan geleceğini doğrudan tehdit eden, insan eli ile hazırlanan risklerdir. Nükleer savaş, iklim krizi gibi insan eli ile hazırlanan

ya da etkisi artırılan felaketlerin olma olasılığı, doğal olaylar kaynaklı yok oluş ihtimallerinden daha fazladır. 2100 yılından önce insanlığın kitlesel bir yok oluş yaşama ihtimaline verilen değerler, yüzde 5 ile yüzde 50 arasında farklı çevrelerce hesaplanmaktadır. Bu ihtimaller arasında en büyük etkenler, antropojenik etkenlerdir.

Korona salgını döneminde tanık olduğumuz gibi bir virüsün yayılımında dahi sistemin çok büyük etkileri olabilmekte, bir hastalığın pandemiye dönüşmesinde etken sistemin kendisi olmaktadır.

İklim krizinin etkileri artık günlük hayatta daha fazla kendini hissettirmekteyken bu etkileri azaltmaya dair hiçbir ciddi gayretin olmadığı bilinmektedir. Bir yandan askeri faaliyetler ve aşırı üretim faaliyetleri ile doğaya ciddi tahribat verilirken, dünya iklim zirvesinin esas gündemi azot salınımı sebebi ile çiftliklerdeki hayvan sayısının azaltılması olabilmektedir. Oysa yalnızca ABD’nin askeri faaliyetleri sonucu atmosfere saldıran sera gazlarının yanında, Hollanda çiftliklerinden salınan azot “hiçbir şeydir”.

Kapitalizm, bu felaketlerin engellenmesi veya buna dair farkındalığın oluşması için çaba harcamaz, sebebi zaten kendisidir. Ayrıca bu gibi girişimler, kendi sisteminin ihtiyaçları arasında değildir. Dolayısıyla aslında insanlığın bütününün geleceğini düşünmek ve buna göre hareket etmek kapitalizmin çıkarı değildir. Onun çıkarı insanı daha da geleceksiz hale getirmektir. Görülebileceği gibi biyolojik riskler, silah unsuru, yaşam dengesinin bozulması gibi olgulardan tutalım da tespit edilirse ve gözlemlenebilirse engellenebilecek afetler dahi kapitalizm tarafından göz ardı edilmektedir.

İnsanlık için en büyük yok oluş tehdidinin ne olduğundan bağımsız olarak, kapitalizmin bir biçimde bu yok oluşların taşlarını döşediği görülmektedir. İnsanlığın geleceği, bu sistemin tarihe gönderilmesi ile kurtulacaktır.

DÜNYA SAVAŞI TEHDİDİNE KARŞI EMPERYALİZMİN KORKUSUNU BÜYÜTELİM!

Emperyalizmin 15 yılı aşan mali krizi ve bununla birlikte derinleşen siyasi krizi, önemli bir süredir bölgesel savaş ve işgalleri doğurmuş, bu durum bölgesel ve uluslararası çapta keskinleşen çelişki ve gelişmelerle birlikte yeni bir dünya savaşı “riski”ne evrilmiştir. Bu tartışmanın yoğunlaştığı ve pratik olarak odaklandığı ana alanlardan biri Rusya-Ukrayna savaşı olmaktadır. ABD ve NATO’nun savaş kışkırtıcılığı ve yayılmacı politikalarına karşı emperyalist Rusya’nın Ukrayna’yı işgal cevabının ardından emperyalistler arası çekişmenin yeni bir boyut kazandığı görülmüştür. Geline aşamada işgal ve savaşın boyutu; ekonomik, siyasi ve askeri olarak hem savaşın iki cephesinde hem de savaşta etkin/pasif konum alan farklı emperyalist devletlerde yarattığı etki ve sonuçlar doğal olarak yeni bir dünya savaşı ve olası sonuçları üzerinde bir tartışmayı doğurmaktadır.

Rusya-Ukrayna savaşının emperyalistler arası çelişkileri sadece politik değil askeri çatışmaya evriltme tehlikesi ABD, NATO, AB gibi emperyalist birlik ve devletlerin bölgeye ilişkin tutumundan da kaynaklanmaktadır. İşgal ve savaşın başladığı günden bu yana her ne kadar Putin’in “kısa zamanda zaferle sonuçlanacağını beklediği” sürecin kendileri için gittikçe uzuyor olmasına rağmen, Rusya’nın ciddi toprak kazanımı ve ilerleyişi sürüyor. Bu noktada Ukrayna’nın Rusya’ya karşı savaş gücünün yetmezliği

de belirleyici olmaktadır. Öyle ki bu yetmezlik sonucu emperyalistler tarafından savaşa sürüklenen Ukrayna’ya yine bu emperyalist devletlerin yaptığı askeri yardımlar ve tedarik edilen bu silahların Rusya topraklarında kullanılmasına izin verilmesi olası bir dünya savaşı tartışmalarını doğuran önemli faktörlerden biri olmaktadır. İşgal ve savaşın başında “savunma” için Ukrayna’ya tedarik edilen askeri malzemelere yenileri eklenerek Rusya topraklarında kullanılmasına yeşil ışık yakan farklı emperyalist devletlere Rusya’nın cevabı benzer bir tehditle olmuştur. Putin yaptığı açıklamada “batılı hedeflere saldırmak için çeşitli ülkeleri silahlandırılabilirliği” tehdidinde bulunarak mevcut çekişmede diğer emperyalist kamplara karşı bir tavır almıştır. Bu da açıkça göstermektedir ki bölgesel işgal ya da savaşlar esasta bir bütün emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişkilerini çözmede bir araç olmaktadır. Savaşın alanda bulunan iki cephesi Rusya ve Ukrayna’nın her ne kadar her açıklamalarında “anlamsız savaş” vurguları yaparak kendi çaplarında savaşı sona erdirecek adımlar atma gösterişinde bulunsalar da var olan bu işgal-savaş gerçekliğinin, emperyalistler arası farklı çıkar ve derinleşen çekişmelerde konum alınacak önemli bir olgu olduğu açıkça ortadadır. Yeni bir dünya savaşı riski ya da tehdidi de buradan doğmaktadır. Yine Rusya işgal ettiği alanlardaki ilerleyiş gücünü ve kısmi başarısına da güvenerek, karşı emperyalist kampla ilişkisini sürdüren devletlere de gözdağı vermektedir. Bunlardan biri de faşist

TC olmaktadır. TC’nin ABD ve Batılı emperyalistlerle giriştiği ekonomik destek yardımlarına karşı Rusya’nın gözdağı “Türk ekonomisinin kazancından çok kaybı olur” olmuştur. Bu noktada yakın dönemde Suriye ile başlayan, Ukrayna ve Filistin’le devam eden süreçte TC’nin hemen her gün değişen ve kendi normlarında dahi tutarlı olmayan konumlanışında yarı bağımlı karakterinin etkisi görülüyor. Özelde ABD-Rusya arasında gidip gelen ve yine uşaklık pozisyonunun gereği “pastadan arta kalanlardan pay kapma” hevesi TC’yi bu gerçekliğe sürüklemektedir. Bu süreç içeride faşizmi daha saldırgan, en ufak demokratik talebi en başında şiddetle bastıran, yönetememe krizini faşizm koşullarını her zamankinden daha çok katmerleştirerek bir süre daha geçiştirmeyi hedefleyen bir süreci doğurmaktadır.

Rusya, işgal saldırısını sürdürüp toprak kazanımları elde ederken aynı zamanda büyük çaplı askeri çatışmaları ve rakip emperyalistlerle bu eksende karşı karşıya gelmekte dahil yeni dünya koşullarına da hazırlanmaya ve içeride düzeni korumaya devam ediyor. Yakın zamanda Rus emperyalizmi en yetkili ağızlardan “nükleer kabiliyetlerine” dair açık vurgular yapmaktan çekinmemiştir. NATO tehdidi ve saldırıları karşısında konvansiyonel açıdan yetersizliklerini kabul ederken, kendi çıkarlarını korumak için “her şeyi” göze alabileceklerine dair ifadeler açık ve kamuoyunun önünde ifade edilmiştir. Bu tehditler eşliğinde Ukrayna’da ABD önderliğindeki NATO destekli Ukrayna güçlerini sürekli ve sistemli şekilde zayıflatan, toprak kazanımlarını genişleten bir çizgi izlemiştir. İçerde ise muhalifleri baskılayan ve milliyetçiliğe dayanarak kitleler üzerinde çok güçlü ideolojik bir hegemonya oluşturmuştur. Kitleleri NATO tehdidi korkusuyla kendi emperyalist çıkarları etrafında kaynaştırmayı başarmıştır. İç bütünlüğünü bu temelde güçlendirmiştir. Wagner’in lideri

Progojin ve ekibini ortadan kaldırarak ortaya koyduğu irade politik gücünü pekiştiren tablo oluşturmuştur.

Emperyalizmin savaş kışkırtıcılığı ve kendi krizini aşmak için gittikçe hırçınlaştığı benzer süreci Filistin’de de görmekteyiz. Siyonist İsrail’in işgali altında bulunan toprakları için mücadele eden Filistin halkı ve ulusal kurtuluş güçlerinin direnişi ve bunu destekleyenlere karşı emperyalist devletlerde tecrit ve engelleme hâkim olan ana anlayıştır. İçerde bu tavrı alan emperyalist devletlerin İsrail-Filistin meselesinde aldığı konumlanış da yine farklı çekişmeler sonucu doğan adımları doğurmaktadır.

Yaşanan ve büyüyen bölgesel savaşların dünya halkları üzerinde bir dünya savaşı tehdidine dönüşmesi aynı zamanda halkların iradesini engelleme, onları devletlere tabi kılma amacı da taşımaktadır. Krizin faturasını ödeyen, açlık-yoksulluk-savaş üçgenine hapsedilmiş dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesi bir dünya savaşı tehdidiyle kesilmek istenmektedir. Bundan önceki paylaşım savaşlarının yarattığı tahribat ve etki hâlâ sürerken, geniş halk kitlelerinin “böylesi acıları bir daha yaşamama” çekincesi motivasyonu bu durumu halklar üzerinde kullanan emperyalizm, aşamadığı krizden çıkmama durumunu ve buna bağlı olarak iktidarını sürdürme olanağını buradan aramaktadır. Ekonomik ve siyasi olarak krizin aşılamayacak kadar derinleşmesi, birçok ülkede isyan ve ayaklanmaların baş gösterdiği, bölgesel savaş ve işgallerin on binlerce insanın hayatına mal olduğu bir süreçte ezilen halklarda biriken öfkenin patlaması, dipten gelen dalgaının yüzeye çıkarak esas düşmanına yönelmesi emperyalizm en büyük korkusudur. Bu korkuyu büyütme ve korkutularını başına getirmek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin her cephede büyütülmesi ve desteklenmesiyle olacaktır. Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizme karşı geniş halk kitlelerini proletarya önderliğinde birleştirecek anti emperyalist cephenin büyütülmesi bugün en önemli görevlerden biridir.

Ölüm orucundaki Nurettin Kaya 40 kiloya düştü

S, R, Y KUYU TİPİ HAPİSHANELERE KARŞI
**Ölüm Orucunun
234. Gününde**

TECRİT İŞKENCEDİR TECRITE SON

YS ve yüksek güvenlikli hapishanelerin kapatılarak sevkler son verilmesi talebiyle 235 günü aşkın süredir ölüm orucunda olan tutsak Nurettin Kaya 40 kiloya düştü.

Bolu F Tipi Hapishanesinde tutulan Nurettin Kaya'nın tecridin daha da derinleştirdiği yönünde tepkilerin odağı olan Y, S tipi ve yüksek güvenlikli hapishanelerin kapatılması talebiyle 29 Ekim 2023 başlattığı ölüm orucu, 234'üncü gününe girdi. 2008 yılından bu yana tutsak olan Kaya, daha önce bulunduğu Erzurum 1 Nolu Dumlu Yüksek Güvenlik Hapishanesindeyken Alişan

Gül ve Cemil Kurt ile birlikte "kuyu tipi" olmayan bir hapishaneye sevk edilmek talebiyle 2023 yılının Mayıs ayında açlık grevi eylemi başlatmıştı. Tutsaklar açlık grevlerinin 100. gününde hapishane idaresinin taleplerinin karşılanacağına dair söz vermesi üzerine açlık grevine son vermişti.

Taleplerinin karşılanmaması üzerine ölüm orucuna başlayan Kaya, 29 Şubat'ta Bolu F Tipi Hapishanesine sevk edildi ancak Alişan Gül ve Cemil Kurt sevk edilmedi. Kaya, yoldaşlarının sevkini yapmaması nedeniyle ölüm orucunu sürdürüyor. Erzurum 1 Nolu Dumlu Ha-

pishanesinde tutulan Alişan Gül ve Cemil Kurt ise sevk talebiyle 90 günü aşkın süredir süresiz açlık grevi eylemini sürdürüyor.

40 KİLOYA DÜŞTÜ

Geçtiğimiz günlerde Kaya'yı ziyarete eden, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Hapishane Komisyonu, yaptıkları

açıklamada, Kaya'nın 40 kiloya düştüğünü, ağız içinde yaralar oluştuğunu, ayaklarında şişme ve ödem oluştuğu, denge sorunu yaşadığını ve yürümekte zorluk çektiğini açıkladı. Komisyon, Kaya'nın sağlığının ciddi boyutlara ulaştığına dikkat çekti.

MA'ya konuşan Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği (TAYAD) üyesi Emir Karakum ise ölüm orucundaki Kaya'nın taleplerinin karşılanması çağrısında bulundu.

Politik tutsaklara yönelik uygulamalara dikkat çeken Karakum, siyasi tutsakların

kuyu tipi hapishanelere sevk edildiğini, tecrit politikasıyla tutsakların iradesinin teslim alınmaya çalışıldığını ifade etti.

Devletin ve iktidarın tutsaklara dönük politikalarına karşı tutsakların direndiğini aktaran Karakum, "Tecrit politikası sadece iktidarla bağımlı değil, aynı zamanda emperyalizmin bir politikasıdır. Devrimci sosyalist ve düşünceleri engellemek isteyen bir anlayışla karşı karşıyayız. Siyasi tutsakların düşüncelerini, fikirlerini teslim almaya dönük birçok yol ve yöntem izlediler. Fakat gelenen aşamada görüyoruz ki tutsaklar tecridi de kendilerine uygulanan politikayı da parçaladılar" ifadelerini kullandı.

Hapishanelerin "ölüm" evlerine dönüşüğünü dile getiren Karakum, Kaya'nın aşırı kilo kaybettiğini ve sağlık durumunun ciddi seviyelere ulaştığına yer verdi. Karakum, tutsakların talepleri karşılanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade etti.

Nurettin Kaya'da çeşitli hastalıkların oluştuğunu belirten Karakum, hapishanelerdeki baskılara ses çıkartmanın vicdani bir sorumluluk olduğunu vurgulayarak duyarlılık çağrısı yaptı.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Aras (Parti Militanı): Aziz Aras, 15-16 Haziran'la ilgili yapılan eylemler sonrasında 16 Haziran 1980 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınarak işkencede katledildi. TİKB'nin yaptığı bir korsan eylem sonrasında çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürülmüştü. Tek bir eylemciyi dahi ele geçiremeyen devlet, bölgede insan avına çıkmıştı. Bu operasyonlar sırasında Aziz Aras da gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar, öldürülen askerlerin öcünü alırcasına vahşice işkencelerden geçirildi. Aziz Aras ve TİKB militanı Songül Kayabaşı bu işkenceler sonucuna katledildiler.

Aziz Akpınar (Parti Militanı): Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Aziz Akpınar, 17 Haziran 1980 tarihinde Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

BEYAZ DAĞ ŞEHİTLERİ

19 Haziran 1982'de TC ordusu bir ihbar üzerine Dersim'in Hozat ilçesindeki Beyaz Dağ'ı dört bir yandan kuşatma altına aldı. Halk Ordusuna bağlı gerillaların konaklamak için gittikleri bu yerde nöbetçinin dikkatsizliği durumu daha da zorlaştırdı. TC ordusu tarafından yapılan nokta baskınında, uyku tulumlarının içinde olan **Parti İleri Militanı Hüseyin Gözlü** şehit düşerken **Parti Üyesi Mahmut Şefik Karaağaç** ağır yaralı olarak TC ordusunun eline geçti ve işkencede katledildi.

Mehmet Kalkan (Parti Militanı): 1952'de Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Buzlupınar köyünde doğdu. İstanbul'da Cevizli Tekel Yedek Parça Fabrikasında

işçi olarak çalıştı. Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987 yılında Diyarbakır'da işkencede ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

İsmail Bulut (Parti Üyesi): 1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Zankirek köyünde doğan İsmail Bulut mücadele hayatı boyunca "Şahin", "Qero" kod isimlerini kullandı. Dersimli olmasından kaynaklı çocukluk yıllarından beri gerillayı tanıyor ve seviyordu. Henüz ortaokul yıllarında çeşitli öğrenci eylemlerine katılmaya başlamıştı.

İsmail Bulut 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getirdi, gösterdiği hızlı gelişme göz önüne alınarak 1984'te Parti Üyeliği kabul edildi. 1986 yılında sürdürülen konferans çalışmaları sırasında 7 delegenin şehit düşmesinin ardından asil delegeliğe seçildi. 3. Konferans döneminde Partiden ayrılan DABK hizbi saflarında yer aldı 1992 yılında yaşanan birlikten sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon Sekreterliğine getirildi.

Karadeniz dağlarında adım adım çatışmalar devam ederken Halk Ordusu

gerillaları Kaçkar Dağları'nı aşıyorlardı. Tarihler 21 Haziran 1992'yi gösterdiğinde eksilen cephanelerini tamamlamak için bomba imal eden gerillalardan Doğan Karadağ, elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düşerken yanında bulunan İsmail Bulut ise yaralanmıştı. Aynı gün TC ordusu tarafından yaralı olarak ele geçirilen Bulut işkenceyle katledildi.

Doğan Karadağ (Parti Üyesi): 1962 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Tağar (Orman yolu) köyünde doğdu. Çocukluğundan itibaren devrimcileri tanıyan Doğan Karadağ, ilkin Dev-Yol taraftarıydı. 12 Eylül AFC'sinin ardından Halk Ordusuna katılarak halkın sevgisini kısa zamanda kazandı. Dersim halkı Karadağ olan sevgisini, ona "Alişer" ismini takarak gösterdi. Mücadeleye ilk katıldığında okuma-yazma bilmeden Karadağ, sınıf mücadelesi içinde büyük küçük demeden tüm eksikliklerini giderme azmi ile kısa zamanda okumayı da öğrendi. Mütevazı kişiliği ile sevilen Karadağ, 21 Haziran'da Artvin Şavşat'ta bomba yaparken bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Tutsaklardan çağrı: Tutsaklara özel posta tarifesini düzenlensin

Marmara (Silivri) Kapalı Hapishanesindeki tutsaklar Adalet Bakanlığı ile Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığına posta ücretlerinin makul düzeye çekilmesi için dilekçe gönderdi.

Devletin tutsaklara yönelik tecrit politikaları çeşitli biçimlerde sürüyor. Devlet tutsaklarla halk arasındaki

bağı koparmak için görüşçü ve yayın yasaklarını, finans operasyonlarını uygulamaya geçirmekten çekinmiyor. Binlerce tutsak dışarıyla olan iletişimini mektup üzerinden sağlarken posta ücretleri tutsaklar için büyük bir yük haline geldi.

Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığına PTT tarafından son yapılan zamlarla birlikte

tutsaklar bütçelerinin büyük bir kısmını mektup ve diğer posta işlemlerine ayırmaya başladı. PTT kargo ücretlerine şubat ayında yapılan yüzde 55'lik zammın ardından bir zam daha yapma kararı aldı. Yeni kararla birlikte, fiyatlar yüzde 40'a varan oranda yükseldi.

Marmara Kapalı Hapishanesi (Eski 9 Nolu)'da bulunan tüm siyasi tutsaklar

10 Haziran'da yazdıkları dilekçeleri Adalet Bakanlığı ile Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığına gönderdi. Tutsaklar dilekçelerinde tutsaklara özel posta tarifesini düzenlenmesini talep etti.

Ayrıca aynı mektup içinde birden fazla tutsağa hitaben yazılan mektupların engellenmesini kabul etmeyen tutsaklar bu uygulamadan vazgeçilmesini istedi.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinde sağcılık rüzgârı

Avrupa Parlamentosu seçimlerinde “merkez sağ ve sol” konumunu korudu. Yeşiller ve liberallerin güç kaybettiği seçimlerde, aşırı sağcı grup ve partiler sandalye sayısını artırdı. Euro, ayın en düşük değerini gördü.

Avrupa Birliği'nin (AB) yasama organı Avrupa Parlamentosu (AP) seçimleri tamamlandı. Birlik üyesi 27 ülkede yüz milyonlarca seçmenin oyunu kullandığı seçimlerin, resmi olmayan sonuçları açıklandı. İngiltere'nin birlikten ayrılmasının ardından yapılan ilk seçimlere, aşırı sağın güç kazanması damga vurdu.

Avrupa vatandaşlarının 6 Haziran'da başlayan sandık maratonu dün (9 Haziran) sona erdi. İlk sonuçlar, kıtadaki siyasi dengelerin değişeceğini gösterdi. Resmi olmayan ilk sonuçlara göre merkez sağdaki Avrupa Halk Partisi (EPP) en büyük grup olarak kaldı. Merkez soldaki “Sosyalistler ve Demokratlar İlerici İttifakı” ise parlamentodaki (S&D) ikinci konumunu korudu.

Aşırı sağcı iki grup olan Avrupalı Muhafazakarlar ve Reformistler (ECR) ile Kimlik ve Demokrasi, sandalye sayılarını artırdı. Herhangi bir gruba dahil olmayan ulusal siyasi partiler içerisinde de aşırı sağcılar güçlü bir şekilde yer alıyor.

AB üyesi çoğu ülkenin ortak para birimi olan euro, seçimlerin ardından son bir

ayın en düşük seviyesini gördü. Piyasaların ilk açıldığı Asya'da euro, Amerikan dolarına karşı yüzde 0,3 değer kaybederek 1,0764 seviyesine geriledi.

URSULA VON DER LEYEN, ZAFERİNİ İLAN ETTİ: “KAZANDIK”

Avrupa Komisyonu'nun mevcut Başkanı ve Avrupa Halk Partisi üyesi Ursula von der Leyen, grubunun bir kez daha parlamentodaki “en güçlü” grup olduğunu gösterdiğini söyledi. Leyen, seçimler sonrası ilk açıklamasında, “Kararlıydık, birlik içindeydik ve şimdi Avrupa seçimlerini kazandık. Seçmenler bize çok güçlü bir yetki verdi” diyerek zaferini ilan etti..

MACRON İSTİFA ETTİ, FRANSA'DA ERKEN SEÇİM YAPILACAK

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel

Macron, ülkesinde aşırı sağın farkla birinci çıkması üzerine parlamentoyu feshederek erken seçim kararı aldı. Fransa, ilk tur için 30 Haziran'da, ikinci tur için 7 Temmuz'da sandığa gidecek. Macron'un istifasının ardından Paris halkı sokağa çıkarak, aşırı sağın birinci çıkmasını protesto etti.

AP seçim sonuçlarının “Avrupa'yı savunan partiler için iyi bir sonuç olmadığını” vurgulayan Macron, seçim sonuçlarında aşırı sağ partilerin önde çıkmasıyla ilgili “Milliyetçilerin ve demagogların yükselişi halkımız için olduğu kadar Avrupa'mız için de Fransa'nın Avrupa'daki ve dünyadaki yeri için de tehliktir” ifadesini kullandı.

Marine Le Pen'in aşırı sağ partisi Ulusal Birlik (RN), 10 puan yükselişle yüzde 31,5 oy alarak birinci oldu. Macron'un liberal gruba üye partisi Rönesans ise

yüzde 15'te kaldı. Rönesans'ı yüzde 14 oyla Sosyalist Parti takip etti.

ALMANYA'DA AŞIRI SAĞCI AFD İKİNCİ PARTİ

Aşırı sağın güç kazandığı bir diğer ülke Almanya oldu. Avrupa Parlamentosu'na en çok temsilci gönderen ülkede, aşırı sağcı Almanya için Alternatif (AfD), ikinci parti çıktı. Yüzde 16 oy oranına ulaşan AfD, şu an için AP'deki herhangi bir grupta yer almıyor. AfD, AP'nin aşırı sağcı iki grubundan biri olan ID'den, Nazileri aklayan söylemleri nedeniyle atılmıştı. Şansölye Olaf Scholz'un Sosyal Demokrat Partisi (SPD) üçüncü oldu ve şimdiye kadarki en kötü AB seçim sonucunu elde etti. Scholz'un federal koalisyon hükümetinin küçük ortaklarından biri olan Yeşiller de ağır bir yenilgi alarak AB yasama organındaki 25 sandalyesinden dokuzunu kaybetti.

İTALYA'DA AŞIRI SAĞIN ZAFERİ

İtalya Başbakanı Giorgia Meloni'nin aşırı sağcı İtalya'nın Kardeşleri (FdI) partisi birinci oldu. 2019'daki AP seçimlerinde ancak beşinci sırada yer alabilen FdI, oylarını yaklaşık 20 puan artırarak birinci sıraya yerleşti. Meloni ve partisi, Avrupa Parlamentosu'nun aşırı sağcı iki grubundan biri olan ECR'nin lideri konumunda.

ANTI EMPERYALİST LİG KURULUŞUNU DEKLARE ETTİ

Anti Emperyalist Lig (AEL) Kuruluş Komitesi tüm anti emperyalist güçlere AEL çatısı altında birleşme çağrısı yaptı.

Anti emperyalist, anti kapitalist, anti faşist, anti feodal ve anti bürokratik kapitalist bir oluşum olan AEL, kendilerini anti emperyalist olarak tanımlayan ve AEL'nin program ve ilkelerini kabul eden tüm örgüt ve bireylerin katılımına açık.

Emperyalizme karşı en geniş birlikteliği savunan AEL, bunun gerçekleşmesi için mücadele ediyor. Emperyalistler ve gerici egemen sınıfların birbirlerine ve halklara karşı oluşturdukları her türden askeri ve ekonomik ittifaklara (NATO, IMF, DB, AB, BM, BRİCS vs.) karşı olan AEL bu birliklere karşı mücadeleyi, anti emperyalist mücadelenin önemli hedeflerinden biri olarak görüyor.

AEL ayrıca emperyalistler ve uşak, iş birlikçi egemen sınıflar tarafından uygulanan ayrımcılık, ırkçılık ve ulusal baskıya karşı

mücadele eder. Ulusal azınlıklar ve ezilen ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını kayıtsız, şartsız savunuyor.

Ataerkil baskı altında yaşayan, sınıfsal sömürünün yanı sıra kadın oldukları için de ayrıca ezilen ve baskı altında tutulan işçi ve emekçi, yoksul köylü kadınların özgürleşmesine yönelik tüm çabaları destekleyeceğini açıklayan AEL kadının gerçek anlamda özgürleşmesinin, tüm ezilenlerin özgürleşmesiyle gerçekleşebileceğini savunuyor.

Partizan (Türkiye), Halkın Haklarını Savunmak İçin Devrimci Cephe (Brezilya), Halk Mücadelelerini Savunma Cephesi (Ekvador), Halkın Akımı-Kızıl Güneş (Meksika) bileşenlerinden oluşan AEL Kuruluş Komitesi bir açıklama yayımladı. Açıklamanın yanı sıra birliğin ideolojik-politik anlayışı ile program ve işleyişine dair belgeler sunuldu.

Açıklamada "Sınıf mücadelesinin omuzlarımızı yüklediği tarihsel yükün farkındayız.

Emperyalistleri ve tüm gericiileri yenecek bilince ve inanca sahibiz. Hepsinden önemlisi, daha yaşanabilir bir dünya özlemi çeken ve bunu hak eden milyarlarca yoksul ve ezilen insanın gücüne inanıyoruz." denildi.

ANTI EMPERYALİST LİG'İ İNŞA EDELİM!

"Enternasyonal proletaryayı, ezilen halkları ve dünyanın ezilen ulusların mücadelelerini birleştirmek, emperyalist savaş saldırganlığına, haksız savaflara, gericiliğe ve faşizme karşı geniş ulusal ve uluslararası birliktelikler sağlamak acil bir görevdir." denilen açıklamada halkların çoğunluğunu emperyalistlere ve onların kışkırtıcılarına karşı birleştirmek için koşullar elverişli olduğuna dikkat çekildi.

Açıklamada son olarak anti emperyalist güçlere şu ifadelerle birleşme çağrısı yapıldı:

"Geniş halk kitlelerini proletaryanın önderliğinde emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı birleştirecek, Halk Savaşlarına

ve ulusal kurtuluş mücadelelerine güçlü destek verecek, dünyanın dört bir yanındaki halkların mücadelelerine hizmet edecek, anti emperyalist bir dünya cephesi oluşturanın vazgeçilmez görevini üstlenecek anti emperyalist bir uluslararası örgütün (Anti Emperyalist Lig) kurulması çağrısında bulunuyoruz.

"Bu çağrıya uyarak, her türlü emperyalist saldırganlığa karşı yoksul ve ezilen halkların anti emperyalist barikatını oluşturuyoruz.

"Bu perspektifle, tüm anti emperyalist güçleri AEL'de örgütlenmeye ve mücadele etmeye davet ediyoruz.

"Gelin, emperyalizmi ve uşaklarını yeryüzünden silmek için enternasyonal proletaryanın, ezilen halk ve ulusların mücadelelerini birleştirelim!

"Emperyalist saldırı savaşlarına, haksız savaflara, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı Anti Emperyalist Lig'i inşa edelim!"

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20